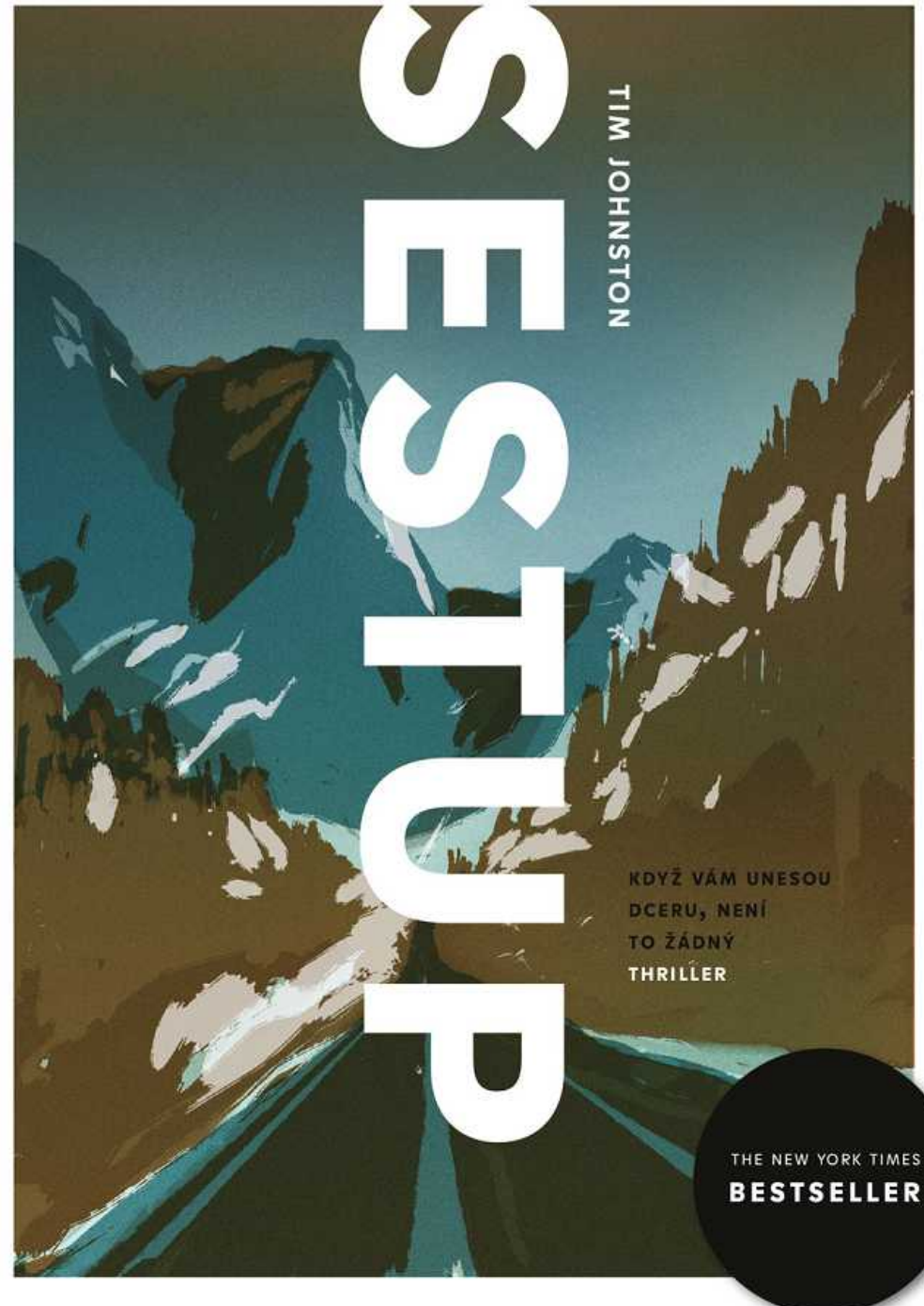




SESTUP

TIM JOHNSTON

KDYŽ VÁM UNESOU
DCERU, NENÍ
TO ŽÁDNÝ
THRILLER

THE NEW YORK TIMES
BESTSELLER

SESTUP

TIM JOHNSTON

SESTUP



MYSTERY PRESS
2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Johnston, 2015

Translation © Hana Catalano, 2017

Cover © Václav Havlíček, 2017

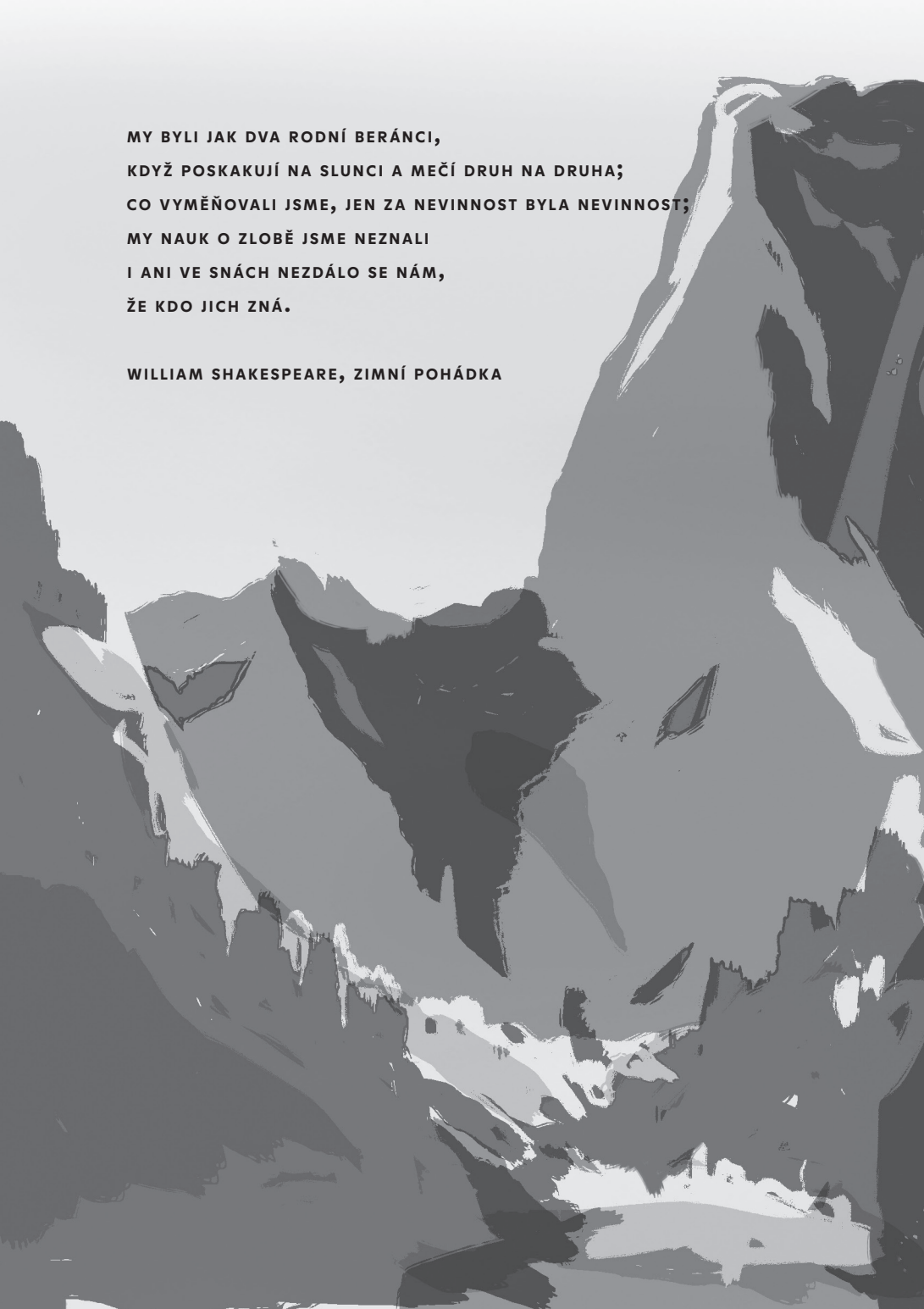
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

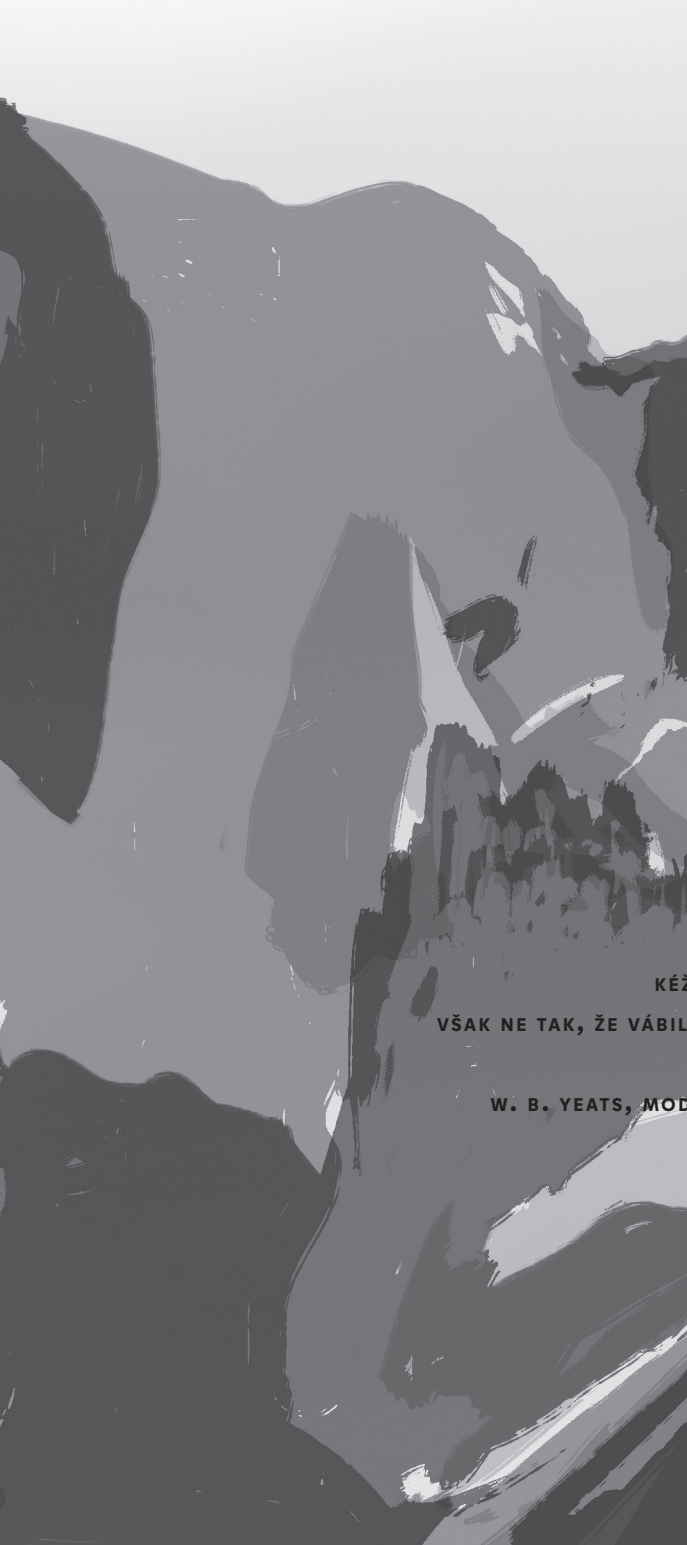
ISBN 978-80-7588-019-2 (PDF)

**TUTO KNIHU VĚNUJI VAŠIM DCERÁM,
A TAKÉ TÉ SVOJÍ.**

MY BYLI JAK DVA RODNÍ BERÁNCI,
KDYŽ POSKAKUJÍ NA SLUNCI A MEČÍ DRUH NA DRUHA;
CO VYMĚŇOVAJI JSME, JEN ZA NEVINNOST BYLA NEVINNOST;
MY NAUK O ZLOBĚ JSME NEZNALI
I ANI VE SNÁCH NEZDÁLO SE NÁM,
ŽE KDO JICH ZNÁ.

WILLIAM SHAKESPEARE, ZIMNÍ POHÁDKA





KÉŽ KRÁSNÁ JE MÁ DCERA,
VŠAK NE TAK, ŽE VÁBILA BY K SOBĚ CIZÍ ZRAK.

W. B. YEATS, MODLITBA PRO MOU DCERU

ŽIVOT PŘEDTÍM

Jmenovala se Caitlin, bylo jí osmnáct a občas ji ze spaní budil splašený tlukot vlastního srdce. Jako by ve snu sprintovala k cílové pásce, ale ta byla s každým krokem dál, jako by se jí už už podlamovala kolena a nohy těžkly. Probouzela se s leknutím a pocitem, že jí hrudník svírají neviditelné paže. Chvilí zírala do tmy a potom zvedla ruku a stiskem tlačítka aktivovala modře podsvícený displej hodinek, které bez ustání monitorovaly její tělesné funkce: *tep 86 úderů za minutu, teplota 37,8 stupňů Celsia, rychlost (0), nadmořská výška 2 741 metrů.*

Nadmořská výška 2 741 metrů?

Rozhlédla se po místnosti – slabé světlo pronikající skrze švy závěsů odhalovalo linie několika kusů tmavého nábytku. Na vedlejší posteli ležela její matka, jejíž blondáté vlasy vypadaly na bílém polštáři mnohem tmavší, a za stěnou spali otec a mladší bratr. Dva pokoje, čtyři postele, nebylo co řešit. Se svým patnáctiletým bratrem by v jednom pokoji nespala. A on s ní koneckonců také ne.

Displej se opět rozzářil studeným světlem a začal pípat. Rychle ho umlčela a zkontrolovala si tep. Pořád zrychlený, už za to ale nemohl sen – způsoboval to vzduch v těch téměř třech tisících metrech nad mořem.

Skalisté hory!

Když je z auta spatřila poprvé, rozbušilo se jí srdce, svaly na nohou se napnuly a začalo v nich škubat. Za několik týdnů měla zahájit studium na univerzitě, kde získala sportovní stipendium, a přestože v posledním ročníku střední školy neprohrála žádný závod (palcové titulky hlásaly COURTLANDOVÁ NEPORAŽENA!), bylo jí jasné, že spolužačky na univerzitě budou rychlejší a silnější, zkušenější a odhodlanější než děvčata, s nimiž dosud závodila. Proto si tyhle hory vybrala.

V koupelně si umyla obličej, vyčistila zuby, svázala si vlasy do pevného ohonu a pak si dívku v zrcadle pozorně prohlédla. Nešlo o marivost. Přistupovala k sobě jako ke každé jiné soupeřce, z jejíchž očí se snažila vyčíst, jak ji porazit.

Vrátila se do pokoje a na chvíli se jí zdálo, že je matka vzhůru a sleduje ji z postele. Ale to se jen v tlumeném světle pokoje zaleskla její bledá víčka – slepá a zneklidňující jako pohledy soch. Caitlin otevřela spojovací dveře, prošla do vedlejší místnosti a zatřásla bratrem, aby ho probudila.

Slunce teprve šplhalo po vzdálenější straně hor a město se koupalo v chladném jezeře stínu. Medvědi, kteří v noci bloumali ulicemi a rabovali popelnice, se už dávno vrátili nahoru do lesů. Město zelo prázdnotou. Nikdo je neviděl přecházet na semaforech a jen oni dva vnímali pomalé blikání prostředního oranžového světla.

Caitlin zatím neběžela, jen v rychlé pantomimě vykopávala kolena do výšky jako mažoretky na přehlídce, jejímž jediným divákem byl

chlapec, který se za ní kolébal na vypůjčeném kole. Chtěl se vrátit pro mikiny, ale připomněla mu, že je červenec a brzy se oteplí.

Jmenoval se Sean, ale říkala mu „blboun“, což byla přezdívka z minulosti, která už dávno pozbyla smysl. Do města dorazili včera, z plání nahoru po mezistátní, přes Denver a pak do hor po klikaté cestě nad útesem, ze které měli všichni nahnáno, a následně zase cítili závrať při klesání do bezedné zeleně, s malými a hustými borovicemi na vzdálených svazích. Jeli stále výš a výš, nahoru k Velkému rozvodí a potom zase dolů – *dolů* do dvou tisíc metrů, kde se náhle z kopců vylouplo rekreační středisko připomínající fata morganu: zimní architektura lyžařských obchůdků a kaváren uprostřed léta. Nad travnatými sjezdovkami visely prázdné lanovky, okolí hýřilo neuvěřitelnými barvami a svěží vzduch je přímo pátil v plicích.

Nyní ho, v tom modrém ránu, zhluboka nasávali a vydechovali bílé obláčky. Vůně borovic připomínala Vánoce. „Jdeme na to,“ řekla Caitlin. Odbočila do ulice jménem Ermine, dala se do běhu a Sean ji následoval.

Nejprve si pomyslel, že to není vůbec špatné – široká hladká asfaltová silnice a otevřené nebe nad hlavou. Pak ale cesta začala prudce stoupat, les byl stále hustší a uzavřenější a převodovka kola na každé přehození rychlosti reagovala trhnutím, jako by mlela z posledního. Postavil se na pedály a s otevřenými ústy lapal po dechu. Zahřátý pot mu stékal po kulatém břiše na šortky. Vpředu na tmavé cestě se její bledá silueta stále zmenšovala a rozplývala jako nohatý a čtverácký skřítek. „*Zpomal!*“ vykřikl z plna hrdla a pak sklopil pohled ke svým třesoucím se stehnům. Vybavily se mu vzpomínky na sněžnice: Caitlin pádí po jezeře a on se vláčí za ní v dřevěných sněžnicích, klopýtá a padá – zůstane bezvládně ležet ve sněhu (nad hlubokým temným jezerem, od něhož ho dělí jen tenká vrstva ledu)

a najednou se objeví rudolící Caitlin a sehne se k němu. *No tak, blboune, nedělej kraviny...*

Když znovu vzhledl, viděl, že se zastavila. Dojel k ní a opřel se nohama o zem. „Panebože, Caitlin...“ Snažil se, aby to neznělo jako náрек zoufale funícího tlouštíka. Srdce mu divoce tlouklo.

„Pst,“ řekla. I ona ztěžka oddechovala, ale usmívala se. Pálení v plících a zrychlený tep ji přiváděly do extáze. Zeď její ložnice doma pokrývaly pestrobarevné stuhy z běžeckých závodů, rozmístěné do tvaru ptačího křídla.

„Vidíš to?“

„Co?“

„Támhle nahoře.“

„Co?“

„Hned vedle cesty. Přímo támhle.“

Pak to spatřil. Byl to malý rezavý pes s hustým ocasem. Ne, to nebyl pes. Bylo to něco divokého s malýma černýma očima a velkýma nastraženýma ušima.

„Co je to?“ zeptal se.

„Myslím, že liška.“

„Co to má v tlamě?“

„Nevím.“

„To je mládě!“ vykřikl přidušeně. „Musí to být její mládě!“

„Ne, je tam krev.“

„Tak ho zabila. Někdy to dělávají.“

Dívali se na ni a liška zase pozorovala je, až se konečně otočila a s drobným tělíčkem stále sevřeným v čelistech odklusala nahoru po cestě a zmizela.

Chlapec si přehodil batoh dopředu a zalovil v něm po lahvi s pitím. Caitlin se nezastavila kvůli lišce, ale proto, že se tam cesty křížily

a ona si nebyla jistá, kudy mají pokračovat dál. Vybavila si mladíka z prodejny kol, s prsty špinavými od oleje (měl jasně zelené oči a na krku vytetovaného pavouka), který jí řekl, že cestou narazí na značky. Žádné ale neviděla. Tady ne.

Ze sportovních lahví si nastříkali studenou vodu do úst, Sean si sundal cyklistickou helmu a pak si před sebe rozložili mapu.

„Tudy,“ rozhodla.

Podíval se na úzkou kamenitou cestu, na kterou ukázala, a zavrtěl hlavou. „To teda ne.“ Přece se dohodli, že se budou držet upravených cest, okresek, řekl. Pohlédla na něj, na jeho rudý, vážný obličej a helmou rozcuchaný a propocený chomáč vlasů. Někdy bylo těžké uvěřit, že je mu už patnáct, a ne dvanáct, deset nebo sedm.

Zkontrolovala si srdeční tep. Byl rychlý, přestože teď v klidu stála. Nadmořská výška 2 840 metrů.

„Blbouně,“ řekla a nacpala mu láhev zpátky do batohu. „Vypůjčil sis to horské kolo, aby ses coural po okreskách?“

Slunce se rozlilo po údolí, jeho paprsky pronikly mezi závěsy a dopadly na postel a víčka muže, který v ní spal. Po chvíli se muž od světla odvrátil a pohlédl na displej budíku. 07:15.

Pokoj v motelu. Colorado. Napravo od něj stála druhá postel, rozestlaná a prázdná.

V koupelně na mokré poličce ležel synův zubní kartáček. Grant Courtland si opláchl a osušil obličej, vrátil se do pokoje a rozhrnul závěsy. Obloha byla namodralá, vrcholky hor lemovalo několik průsvitných obláčků. Pohlednicový výhled. Jakýsi pták v dáli plachtil v teplém proudu vzduchu. Dlouho se v něm vznášel a pak se náhle střemhlav vrhl dolů do stromoví. Grant chvíli čekal, jestli se pták vznese zpátky na oblohu, ale už se neobjevil.

Nebyl si jistý, kde přesně děti jsou. Mohly by být už támhle, poblíž hory, někde u těch stromů, které mu připadaly tak blízko. Včera večer společně zkoumali mapy, ale Grant tomu nevěnoval velkou pozornost; tohle dobrodružství si měly děti naplánovat a užít samy. Za několik týdnů nastoupí Caitlin na univerzitu ve Wisconsinu, kde získala sportovní stipendium díky výsledkům v přespolním běhu, a hory byly její nápad, její volba, dárek za maturitu.

Univerzita! Už?

Hleděl do dálky a v jednu chvíli měl pocit, že cosi vidí – záblesk chromu, mihnutí bílých tenisek. Nic tam samozřejmě nebylo, pouze zeleň a zase jen zeleň vzrostlých borovic.

Zvedl mobilní telefon a natukal zprávu, ale pak zaváhal a palec mu zůstal viset nad tlačítkem pro odeslání. V mysli mu vytanul sen, který se mu zdával... vlastně jen zlomek z něj. Jenom ta zkušena, zkoumající ruka ženy. Ach, panebože...

Odložil mobil a civěl na něj. Po chvíli si natáhl džíny, triko a bosý vešel do sousedního pokoje.

Stezka se zužovala a spíš než štěrková cesta to nyní byla jakási úžlabina kroutící se svahem nahoru. Nakonec už nebyl žádný štěrk a žádná stezka, jen tahle holá čelistní kost tvořená oblými valouny, jak se rok za rokem tvarovalo vyschlé dno horské bystřiny, kdy voda jen sporadicky stékala dolů – vždycky dolů a nikdy ne nahoru.

„*Jedeme špatně!*“ vykřikl Sean v úžlabině.

Caitlin před ním ale běžela dál a skákala z kamene na kámen jako koza.

Snažil se pokračovat, sípal, celý se třásl a zuby mu cvakaly, až nakonec řekl: „Seru na to!“ Slezl z kola, upustil ho na kameny a odpotácel se od něj.

„Caitlin!“ zvolal.

Měl pocit, že je zároveň těžký jako balvan i lehký jako pírkó. Obojí. Nohy samovolně udělaly nečekaný krok. Něco letícího jej udeřilo do helmy, zavřeštělo do jejích větracích otvorů a odletělo pryč.

„Čubka!“ ulevil si.

Zvedl kolo a namáhavě ho tlačil přes kameny, když na něj po chvíli zase něco zaútočilo – nyní cosi pod batohem. Bzučelo mu to na zádech, a proto opět upustil kolo a začal se kroutit z popruhů. Až pak mu došlo, že jde o telefon. Ale než batoh sundal a vzal mobil do ruky, bzučení ustalo. Díval se na malý displej, zda nepřijde oznámení o nově přijaté zprávě, ale neobjevilo se nic. Zkontroloval i svůj mobil a strčil oba zpátky do batohu.

Potom znovu vytáhl ten její. Cítil jeho rubínovou váhu v dlani, podíval se nahoru úžlabinou a potom si sedl na kámen, vyhledal si textové zprávy a přečetl si je. Nejzajímavější byla jména: *Colby. Allison. Natalie. Amber.* Štíhlé dívky s atletickými postavami, které chodívaly k nim domů ve volných šortkách a upnutých topech, aby mu vypily dietní kolu a bosé dupaly po schodech nahoru a dolů. Dívky, které opatřovaly nábytek a nechávaly své vůně na pomačkaných polštářích. Dívky, které neustále esemeskovaly, chichotaly se a žvanily – bez ustání žvanily! Jednou se přikrčil pod spodním oknem a slyšel Allison Chowovou, jak ostatním děvčatům vypráví o té velké věci svého přítele, kterou se málem udusila. A taky v koupelně překvapil Colby Wilsonovou s nahými stehny. Trůnila na záchodě se šortkami u kolen.

Neumíš klepat, tlustochu?

Dostal se k vrcholu úžlabiny blíž, než předpokládal, a když se tam ocitl, narazil na stezku. Další příkrou, udržovanou cestu podobnou té, po níž se vydali na začátku. Nebo to byla ta samá? Našel značku

s nápisem CO RD. 153. Na rozpáleném zátylku cítil slunce a všude kolem šuměly tiché borovice. To bylo všechno. Cesta vepředu nahoře odbočovala prudce vpravo mimo jeho dohled, zatímco v opačném směru se svažovala dolů. Celá jeho bytost, každá buňka v těle se chtěly pustit tudy – dolů. Rychlost a vánek a dlouhá, pohodová jízda na hřbetě gravitace. Ale ona by to neudělala, neběžela by dolů. K čertu s ní! Zvedl kolo, šlápl do pedálů a znovu se rozjel nahoru.

Daleko se nedostal, když ze stromoví zničehonic cosi vyrazilo a šlo to po něm. Vyjekl a seskočil z kola. Zlomek vteřiny nato uslyšel její hýkavý smích a do tváře se mu nahrnula krev.

„Ty jsi ale praštěná!“ řekl.

„Ty brďo, blbouně, měl bys vidět svůj ksicht!“

Zvedl kolo ze země.

„Vůbec jsem nevěděla, že sebou umíš tak rychle hejbnout!“ řekla.

„A já jsem zas nevěděl, že umíš bejt taková pizda!“ odvětil.

Přestala se smát. A do toho nového ticha se ozval mužský hlas – odnikud. Odevšad. Za chvíli ho bylo s určitostí slyšet za pahorkem pod nimi a vzápětí se objevily dvě osoby s cyklistickými helmami na hlavách, hrbící se za řídítka kol. Muž a žena. Když je muž spatřil, zmlknul a oba se přiblížili v zadýchaném mlčení. Jejich tváře byly veselé a bystré. Žena vypadala mladší než muž – mohla být ve věku Caitlin – a usmála se na Seana. Jedna z mužových nohou nebyla normální. Měl černou protézu upevněnou ve speciálním pedálu, takže bylo těžké na první pohled poznat, kde končí kolo a začíná muž. Řekl ahoj a Sean mu stejným pozdravem odpověděl. Jen co projeli ohybem cesty a zmizeli z dohledu, Caitlin se zeptala: „Jak jsi mě to nazval?“

V obličeji byla celá rudá a Sean taky.

„Proboha, Caitlin, *hledal* jsem tě! Měli jsme jeden na druhého dávat pozor!“

Naštvaně se na něj podívala. Pak se odvrátila a zavrtěla hlavou. Utáhla si gumičku na ohonu, naklonila se k němu, až sebou cukl, a řekla mu, že na něj pozor dává, že celou dobu přesně věděla, kde je. Co si o ní vůbec myslí?

Obě postele ve vedlejším pokoji byly prázdné a neustlané, přikrývky nedbale rozhozené. Pokoj, v němž bylo docela chladno, když šly ženy spát, byl nyní vyhřátý a naplněný slabou vůní parfému a potu. Grant se šel podívat, zda je topení vypnuté, a pak přešel do malé předsínky před koupelnou, kde na polici ležely dva otevřené kufry, z nichž jeden patřil otci a synovi, zatímco druhý matce s dcerou – stačilo se podívat na pestrobarevné spodní prádlo a podprsenky a bylo hned jasné, čím je čím.

Dveře do koupelny byly otevřené dokořán, vycházela z nich pára a ozýval se zvuk zubního kartáčku. Vešel dovnitř. Stála v oparu, omotaná bílým ručníkem a trpělivě si čistila zuby. V tom ručníku vypadala zas na dvacet. V duchu se vrátil do minulosti. Vysokoškolské dny. Její malý byteček nad pekárnou na Fairchild. Zimní rána, která trávil v její posteli, obklopený vůní její kůže a čerstvě upečeného chleba. Pocházela z dvojčat, její sestra Faith se utopila, když jim bylo šestnáct, což ho svým způsobem fascinovalo. Tehdy hodně čítával – prózu i poezii. Pak přišlo těhotenství, účty, dítě. Šel pracovat na stavbu a ona zůstala na škole. Občas musela brát dítě s sebou na vyučování, to když paní Turgeonová onemocněla. A tomu dítěti už je osmnáct. Stala se z ní mladá žena, která sama půjde na univerzitu. Běhala rychle jako vítr, a když závodila, tajil se jejímu tátovi dech. *Bože, dohlédni na ni! Panebože, nedopusť, aby upadla!*

„Nefunguje větrák,“ řekla Angela s kartáčkem v puse. Postavil se za ni a jeho tvář se objevila nad tou její v pruhu zrcadla, z něhož

dlaní setřela páru. Vlasy měla mokré a těžké a hřeben v nich vytvořil mnoho rovných voňavých steziček.

„Už ti volali?“ zeptal se. Ohnula se, aby vyplivla pěnu, a při tom do něj strčila zadkem. Stále ohnutá nad umyvadlem si vypláchla ústa.

„Zatím ne,“ řekla. „Ale podle mě je ještě brzy.“ Napřímila se a spatřila jeho oči v zrcadle. „Řekla bych, že až tak za hodinu.“

„Tady ještě něco máš.“ Dotkl se koutku svých úst, aby jí naznačil, kde jí zbyla zubní pasta. „Musíš si líp vypláchnout,“ řekl.

Usmála se, znovu se sklonila nad tekoucí vodou a opět do něj narazila zadkem. Stočil všechny mokré prameny vlasů do jednoho a držel je, než si důkladně vypláchla ústa a otřela rty. Zastavila vodu a dlaněmi se opřela o umyvadlo. Vyhrnul jí bílý ručník na záda a pohledem sjel dolů na bělostný a hebký zadek.

„Grante,“ řekla.

Jeho ruce připomínaly dva velké, tmavé předměty, které někdo právě vytáhl z rozžhavené pece a odložil je, aby vychladly.

„Ano?“ zeptal se.

„Pojďme si lehnout. Chci ti vidět do tváře.“

Když na něj Caitlin čekala, na něco narazila a teď vykročila zpátky mezi borovice. Sean ji následoval po pěšince a brzy je obklopily bílé kmeny osik. Les v lese. Pěšina se kroutila osikovým hájem a najednou je vyvedla na malou mýtinu, kde na ně ve skalním výklenku čekala Panna Marie. V životní velikosti, hladká, dokonale bílá. Obepínal ji krunýř z kamenů a malty, kameny stejně kulaté jako ty, které Sean proklínal v roklině. Dva prsty pravé ruky, vztyčené ve svatém pozdravu, byly u druhého kloubu uražené, což v kontextu s jejím smířlivým výrazem působilo nepatřičně. Jako by ji někdo vysochal vteřinu před tím, než jí nečekaně urazil prsty.

„Vidíš to?“ zeptal se Sean a ukázal na tu vztyčenou ruku.

„Jo, jasně. Jako tátova.“

„Proč tady vůbec je?“

„Podle mě to souvisí s tímhle,“ ukázala na shluk kamenných destiček trčících ze země jako zuby. Tenké, vápencové a poskládané jen tak halabala.

Vedle Panny Marie stála kamenná lavička, kam si sedli, aby se ve stínu napili a snědli si změkklé energetické tyčinky.

„Kdo si myslíš, že to udělal?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. „Nejspíš osadníci.“

„Donnerova skupina?“ hádal.

„Jiné hory. Koukni, je tam pamětní deska.“ U nohou sochy rozhrnula nízké křoví a odkryla bronzovou destičku se zašlým nápisem:

*Jeho ctihodná milost, Tobias J. Fife,
biskup z Denveru, milosrdně uděluje,
ve jménu Páně, čtyřicetidenní odpustky
za návštěvu Lesní Svatyně
a za modlitbu u ní.*

1938

„Ctihodná milost,“ řekla Caitlin. „To se mi líbí.“

„Co znamenají čtyřicetidenní odpustky?“

„Myslím, že se asi nemusíš čtyřicet dní modlit. Něco jako dovolená.“

„Možná to znamená, že je člověk čtyřicet dní krytej. Jako když udělá něco blbýho.“

„Třeba jo. Podej mi můj telefon.“

Zalovil v batohu a podal jí červený mobil. Podívala se, jestli nemá nepřijaté zprávy a pak svatyni vyfotila.

Slabý vánek si začal pohrávat s osikovými listy. Sean žvýkal energetickou tyčinku a v jednu chvíli se tou rozměklou hmotou téměř udusil. Caitlin mu řekla, že kvůli ní to do sebe cpát nemusí.

Zvedla obočí. „Nebo se cpi, je mi to fuk.“

Zaváhal. Potom hodil tyčinku do batohu a zalovil v postranní kapse šortek. Vytáhl velkou snickersku a roztrhl obal.

„Chceš?“ zeptal se. Vzala ji do ruky, otevřela pusu, jako by ji chtěla sníst celou, ale pak si předními zuby ukousla jen malý kousek. Sean s funěním dojedl zbytek na tři zakousnutí, dlouze se napil vody a snažil se popadnout dech. Bubnoval prsty na batohu a zíral na ruku Panny Marie. Jejich matka byla věřící, věřila v Boha, ale otec jim říkal, že o své vlastní víře si musí rozhodnout sami.

„Caitlin...“ ozval se.

„Co je?“

„Myslíš, že táta mámě zahejbá?“

Otočila se v pase, odtáhla se a podívala se na něj z jiného úhlu.

„Cože?“

„Nezdá se ti, že je v poslední době nějaké divnej?“

„Blbouně, on je *pořád* divnej. Jak tě napadlo, že jí *zahejbá*?“

Sean se zahleděl do lesa. „Něco jsem viděl. Už dřív,“ řekl. Bylo to v otcově plechové kanceláři za domem, odkud řídil svůj podnik. Sean tam byl tehdy na brigádě, aby si vydělal peníze – uklízel, zametal, odklízел nářadí. Jedna skříňka ale byla zamčená, a proto se vrátil do kanceláře pro klíče. Dveře do kanceláře byly otevřené a...

„A co?“ zeptala se Caitlin.

„A von tam seděl. A byla tam nějaká holka.“

„Holka?“

„Ženská. Dřepěla mu na stole. A měla sukni.“

Caitlin vyčkávala. „A co ještě?“

„Už nic.“

„To na sobě neměla nic jinýho?“

„Ne – to je všechno, co jsem viděl.“

„Proboha, Seane!“ Přehodila si kotník jedné nohy přes koleno druhé, rozvázala tkaničku, sundala botu a vyklepávala ji, jako by byla plná brouků. Potom sáhla rukou dovnitř a šátrala tam. Znovu se obula a zavázala tkaničku. „A co se stalo pak?“

„Nic. Ta holka – ženská – slezla ze stolu, potřásla mi rukou a odešla. Řekl mi, že je to zákaznice.“

„A jak jsi přišel na to, že mámě *zahejbá*?“

„Nevím. Kašli na to.“ Vztekle zatáhl zip batohu a zíral na něj. „Neřeš to, jo? Vypadnem odsud.“

Caitlin vstala a podívala se na něj. „Nekousej si nehty. Je to hnusný.“ Oprášila si kalhoty a vykročila ke hrobům.

Sean znovu vzhlédl k Panně Marii, vstal a následoval ji.

Stála na okraji malého pohřebiště se zkříženýma rukama, dlaněmi si držela lokty. Začínala jí být zima – potřebovala se znovu rozeběhnout. Sean se postavil vedle ní.

„Nic to nebylo,“ řekl. „Zapomeň na to.“

Promnula si paže. Vybavila si řádek z básně, kterou četla včera večer: *Ustrnu, zblednu*.

Pak mu vyprávěla o době, kdy s nimi táta přestal bydlet – byly to všehovšudy tři čtyři měsíce, ale zdálo se to mnohem delší. Sean byl příliš malý a nemohl si to pamatovat. Máma říkala, že to není nic, s čím by si měli dělat starosti, ale Caitlin slyšela tón jejího hlasu, když s ním mluvila po telefonu a pamatovala si její obličej – ten výraz, který nikdy dřív neviděla. Pamatovala si i slova, která tehdy vyslechla, ale Seanovi je teď nezopakovala.

Odmlčela se a Sean si mezitím začal prohlížet staré náhrobky.

U jednoho ležela v trávě malá černá miska nebo hluboký talířek. Když se na to zaměřil, bylo hned jasné, oč jde – umělohmotné víčko z kelímku na kávu s otvorem na pití. Kousek odpadu, jediný kousek, odpočíval tady, u téhle destičky, právě tady nahoře a nikde jinde.

„Když se konečně vrátil domů,“ pokračovala Caitlin, „chyběly mu prsty. Vždycky jsem si myslela, že se kvůli tomu vrátil – protože ať už byl kdekoliv, bylo to místo, kde člověk přijde o prsty.“ Při té vzpomínce se otrásla. Na prstech nezáleželo, to, co potřebovala, bylo jeho náručí, strniště na tváři a štěstí, které ji zaplavilo, když jí říkal *Caitlinko, moje Caitlinko*.

„Tvrdil mi, že...,“ Sean se opovržlivě zasmál. „Tvrdil, že mu upadly, protože moc kouřil.“

„Věřils mu?“

Neodpověděl. Náhle se všechno změnilo. Pro oba.

„Co myslíš, že se stane tentokrát?“ zeptal se. Caitlin si povzdechla a zdálo se, že listy osik ještě víc zašustily. Ten zvuk připomínal slabý déšť.

„Nic,“ odpověděla. „Vyrážíme.“

Závěsy byly zatažené a sluneční paprsky prosvítaly v jasném světle podél stěny a nahoru ke stropu. Grant to nahý pod dekou pozoroval. Na pár minut si zdříml a pak se náhle probudil s bušícím srdcem. Co je to za postel? Čí jsou ty ruce, které ho objímají v pase?

Ozval se vzdech, zaškubnutí a Angela vykřikla: „*Ne!*“

„Jen klid, všechno je v pořádku,“ řekl a dotkl se jejího ramene. Jednou mu popisovala sen, který kdysi měla. V něm jí čísi hlas říkal, že musí být se svojí sestrou. *S jakou?* ptala se toho hlasu. *S jakou sestrou?* Žádná odpověď ale nepřišla.

„Co se děje?“ Zvedla hlavu a otevřela oči.

„Vykřikla jsi *ne*.“

Odhrnula si vlasy z obličejů a odlepila je i ze rtů. „Opravdu?“

„Ano.“

Pohnula se a s povzdechem si znovu položila hlavu na jeho hrud'. Někde bouchly dveře a chodbou se ozval radostný dupot – hodně malých nohou utíkalo k bazénu. Zvuky léta.

„Bude to divné, vid'?“ zeptala se. Dívala se přes něj na druhou postel. Zmuchlané deky a polštáře vytvářely iluzi, že v nich někdo leží. Roztáhla prsty na jeho prsou.

„Co bude divné?“

„Ty víš co.“

Grant se podíval na prázdnou postel. „Uteklo to,“ řekl.

„Nevěřila jsem, když mě před tím všichni varovali. A za několik let i Seanie,“ povzdechla si.

Prstem mu poklepala na prsa. A znovu.

„Na to zapomeň, Angelo.“

„Nejsme až tak staří. Já rozhodně ne.“

„Já jo,“ řekl.

„Ale houby, dítě člověka omladí,“ zareagovala.

Ve vedlejší místnosti dostala jakási žena silný záchvat kašle. Ožila tam televize a hlasatel oznamoval, že se ve světě zase stalo něco důležitého.

„Na těchhle zdech hodně šetřili,“ podotkl Grant.

„Byla jsem moc hlasitá?“

„To je úplně jedno.“

Přehodil nohy přes okraj postele a posadil se s kusem prostěradla v klíně. Neklidně pohupoval pravou nohou.

„Není tu co dělat dělat, Grante,“ řekla mu za zády. „Ocitli jsme se v daleké pohádkové říši, kde práce neexistuje.“

Mlčel a pak se zeptal: „Cože?“

Snažila se dosáhnout na lahev s vodou na nočním stolku a on jí ji podal. „Ale děti budou stejně brzy zpátky,“ řekla. „A nejspíš bychom nechtěli, aby nás zastihly takhle, co?“ Vrátila mu lahev.

Taky se napil a snažil se ignorovat zrychlený tlukot srdce. Na nočním stolku ležela kniha – malá, v tvrdé vazbě, se založenými stránkami. Vzal ji do ruky a přečetl si název.

„Tvoje?“

„Ne, ta patří Caitlin.“

„Kde ji sebrala?“

„Co já vím? Byl to dárek.“

„Od koho?“

„Netuším.“

„Je to D. H. Lawrence. Vědělas to?“

„Ano. Co je na tom?“

„Nevěděl jsem, že čte takovéhle věci.“ Otevřel knihu a potichu si přečetl pár řádků na založené stránce:

*Když jí vítr odvane závoj
a odhalí její úsměv,
ustrnu, zblednu.*

S hlubokým pohnutím v srdci si připomněl, když byla malá. Malá a zachumlaná v jeho náručí. Ta dívčí vůně ho naplnila, když jí četl: *Jó, já hledám svůj chybějící kousek, hledám svůj chybějící kousek, hola-hou, jdu a hledám svůj chybějící kousek.* Poslouchala jako uhranutá, nehledě na to, kolikrát to četl. Malou ručku měla položenou na jeho předloktí, a kdykoli ji zvedla, aby si zastrčila vlasy za ucho nebo poškrábala nos, měl pocit, jako by mu něco

chybělo – na paži měl prázdné, opuštěné místo, dokud se její ručička nevrátila.

Opatrně vrátil knihu na noční stolek.

„Jaké věci?“ zeptala se Angela.

„Poezii,“ odpověděl.

Otočil se a pohlédl na manželku. „Je na tom něco divného?“

Angela pokrčila rameny. Zavrtěla hlavou. Ležely při světle lampičky a Caitlin četla pološeptem jednu z básní, která byla plná polibků a doteků. Angela měla nutkání vlézt si k ní do postele, pohladit ji po vlasech – jako sestra. Mohla to udělat. Caitlin se během dospívání nechovala jako ostatní dívky – všechno to praskání dveřmi, averze vůči rodičům a vyvolávání dusna se jim obloukem vyhnulo. Dcera si pubertou prošla úplně bez problémů. Věděli, jaké mají štěstí.

„Zavoláme jim?“

„Za chvíli.“

„Měli bychom jim zavolat.“

„Nejdřív roztáhnou závěsy.“

„Dobře,“ řekla. „Už můžeš.“

Ještě chvíli ležela a zvykala si na světlo. Dívala se na něj, na tu nahou tmavou postavu stojící před sluncem a světem. Na neznámých místech člověku i ty nejznámější věci připadaly zvláštní. Konečně k němu přešla, objala ho kolem boků a přitiskla se k němu. Ke kůži, která už nebyla cítit kouřem nebo alkoholem, ale jenom jím.

„Někdo nás uvidí,“ řekla, ale nebyl tam nikdo, kdo by je mohl vidět. Jen nebe a hory plné dokonalé zeleně. Nádherné vzdálené vrcholky, vyšší než jakýkoli pozemský výtvar.

„Je to úžasné, viď?“ řekla. „Člověk si dokáže představit, jaké to bylo před dvěma sty lety. Žádné silnice, žádná odpočívadla. Jen tohle

obrovské, divoké... neznámo. Jako jiná planeta. Není divu, že po tom muži tolik prahli.“

„Muži,“ zopakoval nepřítomně. „Ženy ne?“ Držel v ruce mobil a procházel menu.

„Jasně. Ženská v osmnáctém století se nemohla dočkat, aby naložila devět dětí do dřevěného povozu a vezla je přes Skalisté hory.“ Poplácala ho po zadku a odešla do koupelny. „Zvol patnáctku. Nebo osmnáctku,“ zavolala na něj.

„Ještě to furt děláš?“ zeptal se.

„Přestanu, až jí bude dvacet. Pak už bych si připadala stará.“

Než navolil rychlé vytáčení, těkal očima po podlaze. *Oblíkni si sakra aspoň šortky, než s ní budeš mluvit*, pomyslel si a v mysli mu vytanul obrázek jeho dcery – bledé dlouhé nohy míhající se na černém asfaltu, její krok, tak lehký, až někdy připomínal let, jako by vůbec nedošlapovala na zem. Pohybovala se ladně, ale bylo v tom i něco děsivého, obzvlášť když dobíhala soupeřku. V příštím okamžiku začal někde vibrovat jiný mobil. Angela zavolala z koupelny: „To jsou oni,“ a běžela do druhé místnosti. Grant šel za ní, ale už ho mezitím stihla zvednout. Stál na prahu a sledoval ji; zbývající články prstů na ruce se mu zachvěly.

Mračila se na volající číslo. Mobil jí začal v dlani znovu vibrovat.

„Angelo?“ zeptal se udiveně.

Dala si mobil k uchu: „Haló?“ Zírala na něj s prázdným výrazem v očích. „Haló? Ano, tohle je jeho telefon – kdo volá, prosím?“

Pohlédla na displej a pak spustila ruku podél těla. Grant sledoval každý její pohyb a celý svět jako by se v tu chvíli zpomalil. Neuvěřitelný, nevratný okamžik.

„Zavěsila,“ řekla a podívala se na něj s úplně jiným výrazem v očích.

Přikročil k ní. „Ukaž –“ Ale ona poodešla, otočila se k němu zády a začala na telefonu něco volit. Otupěle ji sledoval. Získával ji zpátky

hodně dlouho. Krok za krokem. Bylo to jako ožívování mrtvoly. Ty roky upřímnosti, roky lásky, to vše bylo náhle pryč, kvůli jediné hloupé výměně telefonů. Dokonce si tu ženu nedokázal představit. Ani tvář, ani tělo. Byla jen beztvarym výtvozem nedůvěry a podezřívavosti vznášející se v místnosti.

Podíval se na manželčina záda. Nezbyvá než tuhle hodinu, tenhle den a tuhle dovolenou nějak překonat. O dlouhé cestě zpátky ani nemluvě.

„Angelo – “

„Ne,“ odsekla. „Jen...“ Chvěla se. „Zvedni ten telefon, ano?“

Mobil mu zvonil v ruce. Jak dlouho? Podíval se na displej s neloogickým záchvěvem strachu.

„To je Sean,“ řekl. Angela mlčela.

Opustili osikový háj a vešli do ostrého slunce. Jejich stíny dopadaly na stezku za nimi, ráno už bylo minulostí. Suchý vzduch voněl smolou a hnědým, vysušeným jehličím. Rozložili mapu a snažili se zorientovat. Za chvíli a poprvé ten den uslyšeli zvuk motoru a pak zesilující hudbu. V zatáčce nad sebou spatřili nákladáček nebo džíp či něco mezi tím, nějaký horský typ, který neznali. Blížil se a Caitlin řekla: „Uhni sem.“ Sean se pozadu s kolem uklidil mezi lesní kvítí a křoví, zatímco neobvyklé vozidlo projelo kolem nich, celé zalité sluncem. V okénku spatřili tvář, obličej muže se žlutými brýlemi, skrze které na ně dlouze civěl, než je minul a klesl pod horizont, spolu se zvukem motoru i hudby.

Znovu vykročili a za zatáčkou narazili na jinou cestu, spíš stezku, křižující tu původní v křivolakém úhlu připomínajícím X. Caitlin se po ní bez zaváhání vydala, a přestože ta cesta nebyla označená a přestože se zdálo, že je spíš povede nahoru než dolů, Sean ji beze slova

následoval. Později o tom přemýšlel. Vzpomínal na tu lesní svatyni. Na hroby. V mysli si vybavoval tvář Panny Marie a její zmrzačené žehnání a říkal si, že se u ní měli pro všechny případy pomodlit, jak to tam stálo na desce. Čtyřicet dní je čtyřicet dní. Caitlin už šlapala před ním. Měla na sobě bílé tílko, bílé šortky s rudým nápisem BADGERS přes zadek a růžovobílé tenisky Adidas a v tu chvíli, na tom místě, se sama sobě vůbec nepodobala. Vypadala jako bledý, pohybující se duch. Zkřehlý poutník, v jehož přítomnosti běhal všem mráz po zádech, ptáci se chvěli hrůzou a listy osik zežloutly a opadaly.

Přijal hovor a řekl: „Ahoj, Seane.“

Odpověděl mu mužský hlas: „Jste pan Courtland?“ Grant škulbl hlavou, jako kdyby dostal ránu.

„Ano. Kdo je tam?“

Angela zbystřila a obešla ho, aby mu viděla do obličeje. Krátce se jí zadíval do očí, ale pak ucukl pohledem k oknu. Muž na druhém konci se pravděpodobně představil, ale Grantovi v hlavě rezonovalo jediné slovo: *šerif*.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Kde je Sean?“ Ucítil bolest v předloktí – Angela mu zatínala nehty do kůže. Jemně ji odstrčil.

„Je tady, v nemocnici v Granby, pane Courtlande,“ odpověděl šerif. „Je trochu pomlácený, ale doktor říká, že bude v pořádku. Peněženku a mobil jsem našel v jeho –“

„Co myslíte tím trochu...?“ Podíval se na Angelu a větu nedořekl. „Co tím myslíte?“

„Vypadá to, že měl nahoře v horách nehodu, pane Courtlande. Ještě jsem neměl možnost s ním mluvit, pořádně ho nadopovali kvůli... Můžete si za chvíli promluvit s doktorem. Ale nejdřív –“

„Je v pořádku?!“ vyhrkl Grant.

„Jeho noha je na tom dost špatně. Ale měl na hlavě helmu. Bude
dobřej. Měl tam nahoře sakra štěstí.“

„Jak to myslíte?“

„Mohl tam ležet o dost dýl, ale naštěstí kolem jeli na kolech nějaký
lidi.“

Grantovi bušilo srdce až v hlavě. Nedokázal rozumně uvažovat –
jeho syn ležel tam nahoře, v horách, zraněný.

„Pane Courtlande,“ ozval se znovu šerif. „Kde vůbec všichni jste?“
otázal se přísným hlasem.

Grant zavrtěl hlavou. „Nechápu.“

„Pane, chci tím říct, že jsme našli vašeho kluka v horách, na vypůj-
čeném kole. Takže mě zajímá, pane, kde jste vy.“

„Caitlin,“ hlesla náhle Angela. Grantovo srdce poskočilo a vzápětí
řekl šerifovi: „Jasně. Dejte mi k telefonu dceru. Nechte mě mluvit
s Caitlin.“

„Vaše dcera...?“ zaváhal šerif a pak se odmlčel. V tom tichu byl
slyšet jeho dech. Také zvuk upravování koženého šerifského opasku.
A ženský hlas rozléhající se prázdnou nemocniční chodbou.

Když šerif konečně promluvil, zněl jako někdo úplně jiný.

„Pane Courtlande,“ řekl a Grant popošel k oknu, jako by jím chtěl
projít. Vzal si prospekty hor z téhle oblasti, mapy s barevným zna-
čením stezek, cest a lanovek – spíše než hory vypadaly jako hřiště
upravená lidmi a jejich penězi do tvarů hor. Nyní je viděl na vlastní
oči, zelené a obrovské, natlačené jednu na druhé jako rozbourené
moře. Angela mu znovu položila ruku na paži a stoupla si na špičky,
aby slyšela každé slovo.

„Pane Courtlande,“ zopakoval šerif, „váš syn byl sám.“

Angela zavrtěla hlavou.

„Ne!“ vykřikla, otočila se a zamířila ke kufrům, aby se oblékla.

Když spolu v mládí spávali nazí v jejím bytečku nad pekárnou, kde mu ke štěstí stačila vůně její kůže a čerstvě upečeného chleba, Grant hypnotizoval pohledem křížek, který nosívala na krku, a podle toho, jak se jí jemně a delikátně pohyboval v důlku na hrdle, sledoval tlukot jejího srdce. *Dotýkal se ho prstem a bez přemýšlení se zeptal: Není to ironické?*

A co?

Že si Bůh vzal tvoji sestru-dvojče, která se jmenovala Faith?

Otočila se od něj. Nemluvila s ním. Její tělo bylo jako kámen. Promiň, řekl. Prosím, Angelo... prosím. Tehdy ještě nevěděl o tom druhém srdci, o tom maličkém srdci, které tlouklo spolu s jejím.

Nyní, v tom malém motelovém pokoji, s jejím mobilem na uchu, prosil: *Bože, prosím. Bože, prosím.* A šerif se ho znovu ptal, kde je, a přikázal mu, aby zůstal na místě. Chlapec je v bezpečí, spí. Šerif pro ně dojede – bude tam do patnácti minut. Vezme je do hor. Ale Grant ví, že až pro ně dorazí, už tady nebudou. Budou v horách, na cestě... Chlapec je v bezpečí. Chlapec spí. Grant bude řídit a Angela zkoumat mapy. Tak tomu bylo v jejich předešlém životě a tak tomu bude v životě, který mají před sebou.

ŽIVOT POTOM

ČÁST PRVNÍ

1

Probudil se za úsvitu. Oknem pronikalo do pokoje nejčasnější, nejslabší světlo nového dne. Seděl na kraji postele a zíral ven s rukama položenýma na kolenou, zatímco se do něj kus po kuse vracel život. Nakonec, jako vždycky, zbýval ten poslední chybějící kousek – jeho milovaná holčička.

Prošel úzkou chodbou a nakoukl do další ložnice, aby zjistil, jestli se jeho syn vrátil domů, ale postel zůstala ustlaná a prázdná, jako den předtím. Dřevěná podlaha byla holá. V koupelně se ve smaltovaném hrnečku krčil opuštěný zubní kartáček. Omyl ho pod kohoutkem, aby smyl prach, vrátil ho zpátky, pak si do dlaní napustil ledovou vodu a opláchl si obličej.

Na verandě si zapálil cigaretu a ve stoje kouřil. Bylo září a v sedavém ránu už cítil chlad podzimu, ale slunce, které brzy vyleze nad borovice, tohle všechno zažene. Stará černá labradorka vylezla ze svého koutku pod pergolou, protáhla se, usadila se pod schody a čekala. Tenhle malý domek dříve býval jedinou stavbou na pozemku a nyní sloužil jako ubytování pro hosty – alespoň to se z něj stalo, když se do něj Grant nastěhoval.

Musíte si od těch hor odpočinout, řekl šerif, a můj starej táta by uvítal pomoc. Stařec, jmenoval se Emmet, jim přišel naproti po příjezdové cestě – kovbojské boty, hůl a sádra. Prsty u nohou se mu v sádře choulily u sebe jako malá žlutá rodinka. *Sletěl jsem ze střechy*

na stodole jako shnilá hruška, ale nestojím o žádnou chuť, byla jeho první slova.

K tomu setkání došlo už před celým rokem.

Grant zacouval autem ke kůlně a strávil tam nějaký čas přípravou motorové pily. Déle, než bylo třeba. Užíval si pobyt mezi spoustou náhradních součástek, náradí a strojů a vdechoval vzduch plný oleje a benzínu. Pak na pickup naložil pilu, cívku s ostnatým drátem a napínač drátu. Přešel ke dveřím auta a v ten moment k němu doběhla fenka a tázavě se na něj zadívala. *Ne, řekl jí. Ty zůstaneš tady.*

S poskakujícím a vrzajícím pickupem dojel na vzdálený konec přední pastviny, poblíž obecní cesty, kde rostl velký dub. Před několika dny spadla při bouři jedna velká větev na vrchní drát oplocení a nyní tam stále visela a šustění jejích schnoucích listů věstilo blížící se zimu. Zbytek stromu byl ale ještě obsypaný letním listovím a vzduch voněl po trávě a vojtěšce. Ranní opar už zmizel, nebe bylo prázdné a azurově modré. Žádný mrak, žádný jestřáb, žádná helikoptéra. Když tam tak stál a rozhlížel se kolem, přišly k němu dvě kobyly, očichaly mu ruce a zvlhčily dlaně sametovými nozdrami. Natáhl si rukavice a nastartoval pilu. Kobyly s vyděšenýma očima a ušima staženýma dozadu odklusaly přes pastvinu.

Odřezal menší větve kousek nad plotem, pak převrátil zbývající velký kus na zem a rozřezal ho na metrové špalky. Naskládal je na pickup do pyramidy a pustil se do opravy plotu. Po cestě občas projelo auto. Se známými se zdravil a na neznámé jen civěl; na neznámé řidiče, kteří se po něm otáčeli, jako by se chtěli ujistit, že se jim nezdál; osamělý muž na pastvině, lidská tvář mezi stromy a trávou, horami a oblohou. Život je plný náhod, říkal si při pohledu na projíždějící cizince. Takových zvláštních a bezvýznamných křížovatek – může to být tenhle muž nebo třeba tenhle. Hledal obyčejného muže

v konkrétním typu auta; auta, jež vypovídalo o životě v horách, auta, na němž se podepsalo drkotání po zablácených neudržovaných cestách a hluboce vyježděných stezkách. Jakmile by ho spatřil... vydal by se za ním. Bylo to šílené, ale stejně tak šílené bylo tohle všechno. Jestliže si ten muž vybral jeho dceru jen náhodou, proč by se mu stejnou náhodou nemohl připlést do cesty? Copak to takhle ve světě nechodí? Není všechno jen rozmarem osudu? Takové muže vždy sledoval ven z města, nahoru do hor, a srdce mu bušilo a pánilo, dokud pickup nebo džíp, za nímž jel, nakonec nezabočil na příjezdovou cestu k obyčejnému horskému domku, z jehož komína stoupal dým... pod borovicí tam leželo dětské kolo, velký pes muže radostně vítal, a ten se ohlédl. Zachytil Grantův pohled, kývl hlavou a zamával a potom se otočil k domu, kde v otevřených dveřích stála žena v džínách a volném bílém svetru a nakláněla se pro polibek.

Jednoho muže sledoval až na konec cesty, z níž se vyklubala příjezdová cesta k domu, a nebylo snadné se na ní otočit. Ten muž byl ranger a znal ho. Angela a Sean byli tehdy už zpátky ve Wisconsinu a Grant zůstal sám v motelu, sám v letovisku vysoko v horách. Už to byl přesně rok, co zmizela. Podle srdce pouhá hodina. *Musíte si od těch hor odpočinout*, řekl mu šerif.

Grant nyní zavrtěl hlavou jako někdo, kdo se právě probudil ze sna a vrátil se zpátky k práci. Natáhl nový ostnatý drát a připevnil ho k ocelové trubce.

Jindy se tak snadno nevzpamatoval – jen zíral do kopců za farmou, nahoru do zelených hor. Propátrával sluncem osvětlené proužky v borovicích, mezi nimiž by se mohl pohybovat nějaký živý tvor, medvěd či los, turista nebo jeho dcera. Mohl to být jen nepatrný rozdíl v jinak stále stejně zelené krajině a civěl přitom tak usilovně, až se mu zrak rozmlžil, srdce se rozbušilo a musel se přinutit, aby se díval jinam.

Tati, slyšel v duchu její hlas a skládal hlavu do dlaní, zatínal zuby, až cítil, jak mu trnou dásně a svět se hroutí. Sténal jako raněné divoké zvíře a myslel, že si vyrvе střeva, játra, srdce a všechny ostatní orgány. A to všechno – vlhké, šedivé a horké – si představoval u svých nohou. Při takových černých myšlenkách si říkal: *Skonči to, zatraceně!*

Grant si zapálil cigaretu, vtáhl kouř do plic a držel ho tam – držel dlouho – a nakonec ho vyfoukl k nebi. Teprve pak se uklidnil a vrátil se k práci.

2

Nesli si vysílačky a telefony a vzpomínali, jak kdysi sledovali film o dívce zamčené v podzemním bunkru, která poslala své matce textovou zprávu (a viděli vlastní dceru sedící mezi nimi, hubenou a pomalu dospívající dvanáctiletou dívku s bystrými očima, v letním pyžamu, holá kolena přitisknutá k hrudi, vonící po koupeli), a stále si přehrávali tu jednu zprávu od Caitlin, tu poslední, kdy se její hlas zlomil na jediném slově. Naslouchali motoru v pozadí a šumění větru a pak se ozval zvuk připomínající dopadnutí mobilu na něco tvrdého. Potom už bylo jen ticho.

Tati, řekla... Ale oni ji neslyšeli. Neslyšeli volání. Byli v posteli. Šukali.

V těch prvních dnech, v těch prvních zoufalých dnech v horách, se neobjímali a neplakali po nocích v posteli. Mluvili o tom, co se ten den udělalo, a co se musí udělat nazítří a kdo to udělá – kdo bude sedět u Seana v nemocnici, kdo odnese sendviče dobrovolníkům, kdo nechá vytisknout víc letáků, kdo zkontaktuje školu u nich doma a kdo se znovu sejde se šerifem nebo s muži z FBI nebo s reportéry, kdo půjde s prádlem do prádelny – i to bylo třeba. A když se vymluvili až do úmoru a konečně přicházel spánek, Angela je znovu probírala k modlitbě. Modlila se nahlas a chtěla, aby se Grant taky hlasitě modlil. V těch prvních dnech to skutečně dělal, přestože mu z toho bylo téměř fyzicky špatně – ze zvuku vlastního hlasu, ze zvuku těch slov v malém motelovém pokoji.

Dny přecházely v týdny. Grant vyvezl na vozíku Seana z nemocnice a všichni tři si pronajali dva pokoje v přízemí motelu. Ty pokoje se nyní staly jejich domovem i hlavním stanem – všude kolem se válely papíry, zásoby, seznamy a mapy. Angela se vždycky nějak dozvěděla, že ve městě zmizel plakát, a nahradila ho novým. Týdny přecházely v měsíce. Na začátku listopadu bylo Seanovi šestnáct; vzpomněli si na to o dva dny později a došli si na pizzu. Angeliny vzkazy zůstávaly stále častěji bez odpovědi, a když volala šerifovi, už ji k němu nepřepojili hned – nejprve musela mluvit s jeho zástupcem. Často nebyl šerif přítomen, ani nebyl v horách, aby prohledal další kus lesa. Helikoptéry burácející nad jejich hlavami – ten pronikavě naléhavý zvuk svištící vrtule, jenž jako by v sobě koncentroval úsilí lidí i strojů – už křížovaly oblohu za jiným účelem.

Šerif řekl Grantovi, že to nemusí být případ jehly v kupce sena. Nemusí to být ani ta správná kupka sena.

Jak to myslíte?

Víte, chytrej chlap neukradne poníka sousedovi. Promiňte tu analogii.

Máte na mysli, že nemusí být místní. Tenhle člověk.

Myslím, že ten chlapík se mohl vydat docela daleko, aby našel správnýho poníka.

Přijeli do Skalistých hor v domnění, že si nemohli vybrat lepší místo. Zaznamenáno, zmapováno, všechno jasné. Naprosto známé americké „někde“. Grant už teď věděl, že stejně jako poušť nebo oceán představovaly i hory obrovské a bezcitné „nikde“. Kdo by přivedl svoji rodinu – svoje děti – na takové místo?

Vrátil se do motelu, pozdravil se s Seanem, který sledoval televizi, a pak vešel do dalšího pokoje, zavřel za sebou dveře a přistoupil k ní. Seděla u stolu a zírala do počítače.

Angie, musí jet domů.

Jak to myslíš?

Potřebuje, aby se mu lépe postarali o tu nohu. Musí se vrátit do školy. Ke kamarádům.

Otočila se na něj. Co to říkáš?

Říkám, že bychom ho tady neměli držet. Neprospívá mu to.

Jsi si jistý, že mluvíš o něm?

Grant neodpověděl.

Grante, teď nemůžeme odjet domů. Sám vidíš, co se tady děje. Vždyť to vidíš.

Jeden z nás s ním může odjet. Na chvíli.

Tím jedním z nás máš na mysli mě, co?

Já to tady můžu udržovat v běhu. Můžu tlačit na šerifa.

A kdo bude udržovat tebe?

Díval se na ni. Odvrátila se a začala se chvět.

Angie... Vzal ji kolem ramen. Zvedl ji a přitiskl si ji k hrudi. Pevně ji objímal, a když jí nohy vypověděly službu, dovedl ji k posteli, položil ji a stále ji při tom držel v náručí. Po chvíli se přestala třást a zklidnila se. Odhrnul jí vlasy z očí, slíbal slzy z tváří a políbil ji na rty. Polibek opětovala a pak ho i prohloubila. Così se v něm pohnulo a sklouzla rukou mezi její nohy. Nejprve ho nechala, ale pak se jí najednou napjala stehna a – Ne, přestaň! – hrubě ho odstrčila, utekla do koupelny a práskla za sebou dveřmi. Slyšel, jak tam tlumeně vzlyká do ručníku.

Tati...?

Vstal, otevřel dveře do vedlejšího pokoje a při tom narazil do synova vozičku. Promiň, bouchl jsem tě?

Je mamka v pořádku?

Jo.

Co se stalo?

Nic, Seane. Pohádali jsme se.

Kvůli čemu?

Grant zavřel dveře, obešel voziček a sedl si na postel.

Nic důležitého. Jen jsme se na něčem neshodli.

Tu noc ji probudil děsivý sen a ona se k němu přitiskla. Klid, řekl jí. Jsem tu s tebou.

Ne, odpověděla a oči jí ve tmě hořely. Jela jsem po tmavé cestě. Jen já. A ona vyšla zpoza stromů před přední světla. Byla nahá a celá zamazaná hlínou. Jako kdyby byla pohřbená zaživa. Ale dostala se ven. Panebože! Dostala se ven a snažila se vrátit domů!

Objímal manželku, dokud znovu neusnula, a pak ležel s očima upřenýma do stropu. Myslel na tu dívku v bunkru, co napsala matce esemesku. Únosce si myslel, že na jeho mobilu jen hraje hry. Držel tam několik dívek a postupně je pohřbíval poblíž. Vypověděl, že jednu dívku věznil dva roky; prý spolu žili jako manželé. Lidé chtěli vědět proč. Zhroucená matka ho doslova prosila o odpověď. Ten muž jen zavrtěl hlavou. Podíval se ke stropu soudní síně, jako se člověk obrací k Bohu. To vám nepomůže, řekl jim. Je mi líto, ale nepomůže to.

Ten chlap vypadal jako kterýkoliv jiný muž: brýle, modré oči, prořídle vlasy. Teď je už dlouho v bezpečí ve vězení, kam na něj žádný z otců nemůže.

3

V hodinách před rozbřeskem, v prvních chladných závanech bouřky, se tenké záclony ve tmě nafoukly a zvedly. Naduly se přes postel, vlnily se, otáčely – a najednou zase splaskly a na chvíli se všechno utišilo. Svět se zastavil. Pak se zablýsklo, celá místnost na okamžik naprosto zbělela a téměř zároveň se ozval dunivý hrom. Než úplně dozněl, otevřely se dveře a v nich se objevila postavička, zezadu osvětlená nočním světlem v předsíni. Rozcuchané tmavé vlasy, pyžamo s růžovými srdíčky. Angela zvedla deku, dítě vklouzlo do postele a za dečkem se k ní přitulilo.

Bojím se.

Nic se neděje. Je to jen bouřka.

Malá, třesoucí se ramínka. Rychle bušící srdce.

Kde je tatínek?

Já nevím, ale my se nemáme čeho bát. Jsme v bezpečí. Jasně?

Jasně.

Angela holčičku políbila na hedvábnou hlavičku a objímala ji, dokud se neutišila. Sledovala dveře do pokoje, zda se v nich neobjeví také chlapec, ale ten nepřicházel. Spustil se liják a déšť bubnoval na střechu, na tuhé zelené listy za oknem. Usínala obklopená vůní deště i dívanky ve svém náručí, vnímala tlukot jejího srdce a jedinou modlitbou v té hodině lásky bylo: *Panebože, ať nikdy nenastane ráno.* Ale nastalo, samozřejmě nastalo... a všechno, co

Angela držela v náruči, byl polštář. Dveře zůstaly zavřené a pokoj ani postel nebyly její.

Na nočním stolku stála plastová lahev s vodou a malá knížka poezie s modrou záložkou u slov *Ustrnu, zblednu*. A také digitální budík těsně před zazvoněním. A jantarová lahvička s prášky. Zírala na pilulky. Na budík. Naslouchala zvukům v domě, který nebyl její, naslouchala jeho absolutnímu tichu. Vstávej, řekla si v duchu. Vstaň teď, nebo tu zůstaň ležet a přestaň existovat.

Neexistovat.

To nemůžeš, Angelo.

Proč ne?

V náruči i v prsou stále cítila tlukot dětského srdíčka. Pamatovala si přesnou hodinu i minutu, kdy se dcerka narodila; miminko s drobnou hlavičkou, dokonalé v každém ohledu. Všechny její obavy z mateřství – z nepřipravenosti, *nekvalifikovanosti* – při pohledu na ten nevrle kňourající namodralý obličej zmizely. *Moje dítě, můj život.*

Odhodila příkrývku a posadila se. Vstala. Přešla vrzající podlahu, rozhrnula těžké závěsy a zadívala se do šedivého rána. Žádný pohyb v listoví na jilmu. Ulice i chodník byly suché. Ten nejvšednější ze všech dní. Ze všech světů.

Když sešla dolů, oblečená a nalíčená, děti už seděly u stolu. Cestou ke kávovaru pohladila po hlavě chlapce a pak i dívku. Jedna, dvě. Děti ji sledovaly, jako by byla cizí, pouhá kolemjdoucí na ulici.

Otočil se od sporáku, z nějž stoupala pára a řekl: „Sluší ti to.“

„Díky.“

„Dáš si trochu vajec?“

„Ne, děkuju.“

„Určitě?“

„Ano, díky.“

„Tohle jsou moje speciální sýrová vejce s nakrájenou šunkou.“

Stačí, že to cítím. Prosím, ušetři mě popis.

„Ne, děkuju. Opravdu ne,“ řekla.

„Dobře. A co vy dvě opičky? Kdo chce nášup?“

Sedla si ke stolu, popíjela kávu a žvýkala studený trojúhelníček toustu. Nandal si jídlo na talíř, vrátil pánev na sporák a usadil se po její levici.

„Těšíš se?“ zeptal se.

Po chvíli zvedla hlavu. „Prosím?“

„Ptal jsem se, jestli se těšíš. Na dnešek. Na vyučování.“

Nad odpovědí přemýšlela tak dlouho, že přestal žvýkat. Polkl, zvedl šálek a napil se kávy.

Na stěně u paty schodiště hlasitě tikaly starodávné hodiny s ciferníkem v podobě slunečních paprsků. Jako kdyby ten zvuk byl jediným způsobem měření času.

Děti začaly štěbetat. Naslouchal, usmíval se, reagoval a ona si vybavila tu malou holčičku – svou holčičku, jak si k ní jde lehnout do postele. To pevné tělíčko přitisknuté k jejímu. To teplo, jedinečná, nezaměnitelná vůně.

„Už radši vyrazím,“ řekla. „Pěšky je to dost daleko.“

Natáhl se a dvěma prsty se dotkl jejího zápěstí. Zvedl mobil a ukázal jí ho. Jakýsi barevný obrázek, pletenec čar, zřejmě mapa počasí.

„Páni,“ zamumlala.

„To je déšť. Dovol, abych tě odvezl, Angelo.“

Podívala se na něj. Na jeho laskavý obličej. Jasně modré oči, v nichž se zračila starost. Věděla, co si o ní musí myslet. A všichni ostatní. Chtěla říct, že všechno bude v pořádku, že tohle překonají, ale v tu chvíli se za ní ozvaly kroky, šustot pantoflí po líně a jakási ruka ji pohladila vzadu po vlasech. Sledovala, jak její mladší sestra v županu

obchází stůl, sklání se nad chlapcem, líbá ho na hlavu a pak dívku na tvář. Nakonec dala pusku svému muži.

„Dobré ráno,“ pozdravila Grace manžela, děti a Angelu. „Dobré ráno, miláčky moji.“

4

Svou chybu si uvědomila, sotva vstoupila do třídy, jenže některé dívky ji už spatřily a bylo příliš pozdě to změnit. Rebecca Woodsová, jejíž matka si odpoledne ráda dopřávala dobré martini; Ariel Suskindová s velkýma hnědýma očima a otcem, který vyučoval na univerzitě a opustil Arielinu matku kvůli jedné ze studentek. Angela se krátce usmála na dcery svých přítelkyň i bývalých přítelkyň. Úsměv jí oplatily a hned se věnovaly naléhavějším záležitostem – mobilním telefonům. Viděla jejich svěží různolící tváře a jemné husté vlasy zastrkané za uši. Dívky v rozpuku mládí, dost zralé na to, aby rozpoznaly člověka v obtížné životní situaci, ale ještě příliš mladé na to, aby se s tím dokázaly vypořádat. V tu chvíli Angela upustila od všech předchozích plánů a jednoduše je požádala, aby si otevřely učebnice a přečetly si danou pasáž, což splnily bez námitek, nespokojeného brblání nebo vrhání úšklebků na spolužačky. Namísto toho nažhavlily dráty ukrytých přístrojů. Zprávy létaly z klína na klín jako signály v nervové soustavě a ona proseděla hodinu s pohledem upřeným do knihy. Nechala je, aby se navzájem poinformovaly. *Ztratila dceru ve Skalistých horách, pak se z toho zbláznila; byla tři měsíce v „nemocnici“ a teď u nás bude suplovat? Je to vůbec legální?* Ano, děti, tohle je vaše životní lekce, tohle je vše, co vás dokážu učit. Konečně zazvonilo. Postavila se a předstírala, že něco hledá v kabelce, zatímco si dívky hodily batohy na záda, beze slov opouštěly třídu a –

„Na shledanou, paní Courtlandová.“

„Na shledanou, Ariel. Prosím, pozdravuj maminku.“

„Vyřídím.“ Dívka se úplně nezastavila, jen zpomalila krok, učebnice přitisknuté k hrudi, a upírala na ni veliké hnědé oči. Měla starší sestru se stejnými očima, která se spolu s Caitlin věnovala přespolnímu běhu, ale při skákání do bazénu si poranila páteř a skončila na vozíčku. Angela se stále soustředila na kabelku, jen se na Ariel letmo pousmála a zamumlala „Ahoj.“ Dívka přikývla, otočila se a zamířila ven. Angela s bušícím srdcem čekala, až se za ní zaklapnou dveře. Vysypala si na dlaň prášky, pak je vrátila do lahvičky, kromě dvou, které si hodila do úst a spolkla je bez zapití. Když po několika minutách znovu dveře otevřela, nikdo tam nebyl. Vyšla ze třídy a vykročila po prázdné chodbě. Klapot jejích podpatků se odrážel od plechových šatních skříněk jako kroky nějaké ztracené duše. Jako kroky sestry-dvojčete, která k ní stále promlouvala, a jejíž tvář se na ni dívala ze zrcadla. Dvě chuděry v opuštěné ztichlé chodbě, bezdětné tam, kde pobíhají tisíce dětí.

Jak má člověk jít dál?

Prostě musíš, zlato.

Klapot podpatků. Čtvercovými okýnky ve dvoukřídlých dveřích dovnitř pronikaly pruhy světla.

Proč?

Protože je to Jeho vůle. A kvůli tvé rodině.

Prošla dveřmi a venku ucítila nadcházející déšť. Sedla si na dřevěnou lavičku, vyzula si jednu lodičku a natáhla si bílou ponožku, na ni bílou tenisku a pak to zopakovala u druhé nohy. Zavázala tkaničky. Zvedla hlavu k nebi a zavřela oči před prvními chladnými kapkami. *Tvoje rodina.* Snažila se myslet. Snažila se upamatovat, co to znamená. Co má člověk cítit. Nad hlavou jí jemně pleskala hedvábná vlajka, jako

by na obloze šuměl neviditelný potůček. Déšť zhoustl. Byl chladnější. Vytáhla z kabelky černý deštník, palcem stiskla tlačítko, deštník vystřelil a jeho části připomínající netopýří křídla se prudce rozevřely. Prášky cítila u srdce jako stovku podpírajících drobných rukou.

Doma – u Grace – dala její mladší sestra, která měla pondělky volné, kuchyň do pořádku. Oblékla se, uvařila čerstvou kávu, četla noviny a poslouchala tikot starých hodin. Čekala na Angelu, až vejde do dveří a povypráví jí, jak to probíhalo ve škole. Chtěla zapříst rozhovor. Grace si na jejich další sestru, Faith, nevzpomínala. Pro ni existovala jen Angela a pak ještě dívka, která na starých fotografiích v albu vypadala stejně jako Angela – identická hezká mladá děvčata, usmívající se do fotoaparátu. Nedalo se určit, která z nich bude žít a která nikoliv.

Angie.

Ano.

Nemůžeme tu zůstat.

Já vím.

Ještě chvíli seděla pod deštníkem, pod jeho temnou kupolí, a poslouchala dopadající kapky. Pak vstala a odcházela od školy. A od Grace.

5

Po dvou dnech se průsmyk zasypaný sněhem konečně otevřel a dalo se projet. Bylo neuvěřitelně jasné a slunečné sobotní ráno a malé letovisko se ukryvalo pod pohádkovou cukrovou pokrývkou. Před motelem si lyžaři zavěšovali lyže na kyvadlový autobus a v lyžácích do něj neohrabane nastupovali. Čtveřice chlapců se hnala po chodníku a mávala snowboardy – Zdržte autobus! Mohlo jim být kolem osmnácti, devatenácti a čísla z nich bezstarostnost mládí.

Byl den před Díkůvzdáním. V motelu bydleli čtyři měsíce. Když se do něj zapisovali, byli čtyři, nyní se z něj odhlašovali jen tři.

Jsmo všichni? zeptal se Grant bezmyšlenkovitě.

Jejich auto bylo jediné, které jelo nahoru proti dlouhé, dolů se krou-tící koloně směřující do letoviska, jako by oni sami popírali zákony krajiny, zákony fyziky. Zasněžené borové lesy se táhly, kam až oko dohlédlo, jako dětský sen o zimě. Pokud by se mezi stromy něco po-hnulo, pokud by tu jednodlitou bělobu cokoli narušilo, oko by to oka-mžitě zaregistrovalo a zaměřilo se na to – ale nic takového se nestalo. Pokračovali nahoru po jedné straně Velkého předělu a dolů po druhé. Cestou mezi nimi nepadlo ani slovo. Konečně se napojili na dálnici, jež je provedla městem k pláním na východě, a obří vrcholky nechali za sebou. S narůstající vzdáleností se zdály být ještě masivnější, ne-zmenšovaly se. Auto jelo stokilometrovou rychlostí, ale zdálo se, že se vleče, namáhá, jako by stoupalo do stále příkřejšího svahu a každou

chvilí mělo dosáhnout zlomu, ztratit sílu a zřítit se zpátky. Muselo to tak být. Mělo se to stát.

Odjížděli a s každým kilometrem se jí vzdalovali víc a víc.

Sean si vzadu dělal úkoly, které mu poslali ze školy. Měl je rozložené na klíně, nohu nataženou přes zadní sedadla a podloženou polštářem – jinak by tady sedět ani nemohl. A kde by vlastně seděla ona?

Na východ od města se před nimi rozkládala jen silnice, zimní pláň a modré nebe. Přejeli přes krvavou skvrnu, zřejmě pozůstatek sraženého zvířete, a Angela si nasadila sluneční brýle. O něco dál spatřili na silnici roztahané tmavé kusy masa a kůže. Černá kopyta trčela z příkopu jako podivné květy. U středového pruhu leželo zvíře. Byl to jelen s novým paroží a překříženýma nohama. Kolem neviděli žádnou krev, ale stejně tak už neviděli život v jeho očích, které je mrtvě sledovaly. Bože, vydechla Angela a Grant jí řekl, aby se nedívala.

Jak se můžu nedívat?

Dívej se na obzor. Nebo zavři oči.

To nepomáhá.

A co teda chceš, abych dělal?

Zachrastila prášky v lahvičce, zaklonila hlavu a pak ještě jednou, když je zapila vodou z lahve. Kdyby se ohlédla přes rameno, viděla by z Seana jen jeho nohu. Ošklivé jizvy. Lesklé ocelové výztuže připevněné ke kolenu, které ho pod kůží držely dohromady. Vypadalo to jako cosi z budoucnosti, co čas od času tenkými hroty proniklo do nohy a podráždilo nervový systém. Od začátku jízdy se ani jednou neohlédla. Jako kdyby se jí hlava tím směrem už nedokázala otočit.

Grant naladil několik stanic v rádiu a pak ho vypnul. Jak jsi na tom tam vzadu? V jedné z kapes měl Seanovy prášky.

Dobře.

Noha nebolí?

Sean se na ni podíval. Na ocelového pavouka.

Jsou v tomhle státě vůbec nějaký odpočívadla?

Když zastavili, Angela strnule hleděla z okýnka a ani se nehnula. Grant vytáhl složený vozíček z kufru auta a za několik minut už v něm Sean seděl. Grant ho tlačil proti nepříjemnému větru a Seanova holá noha v tom chladném počasí získala růžovobílou barvu.

Na pánských záchodech nebylo tepleji, ale aspoň tam nefoukal vítr. Ten jen pískal kolem oprýskaných skleněných výplní. Podsaditý muž v kostkované vestě na ně vrhl netečný pohled a pak se dál věnoval hlasitému močení. Sean si sám přejel ke kabince pro tělesně postižené a Grant se ho zeptal, jestli je všechno v pořádku. Syn mu neodpověděl, srdce mu divoce bušilo. Ve škole byly toalety s modrou cedulí, na které byl nakreslený vozíček, a dveře se samy otevřely, když se k nim člověk přiblížil s konkrétní kartou. Takovou kartu měli jen školníci, jeden kluk z jeho třídy s roztroušenou sklerózou a jedna starší dívka, Caitlinina kamarádka, která si poškodila páteř při skoku do bazénu. A teď už ji bude mít i Sean. Bude chodit na záchod pro kripky a při čurání bude muset sedět na míse jako holka.

Po chvíli vyjel z pánských toalet, zamířil ke skleněným dveřím, které vedly do lobby, a zastavil. Venku v autě se matčina hlava za tu dobu vůbec nepohnula. Sluneční brýle připomínaly veliké oči, slepé a nemrkající. Směrem na západ nebylo nic, hory dočista zmizely, jako kdyby se propadly do moře. Oni přežili; měli teď pouze jeden druhého. Jako v knize nebo ve filmu.

Chceš něco z těchhle automatů?

Otočil se s vozíčkem.

Mají snickers nebo coca-colu, řekl otec.

Sean zíral na automaty. Tohle svinstvo bych přece neměl jíst.

Můžeš jíst, co chceš.

Jak to?

Protože můžeš a hotovo.

Protože dřepím v téhle věci?

Protože je ti šestnáct, Seane.

Mlčeli. Vítr lomcoval skleněnými dveřmi, jako kdyby za nimi stál zamčený člověk a nemohl dovnitř.

Co je s tebou? zeptal se otec.

Nic.

Co se děje, Seane?

Bude v pořádku?

Otec na něj hleděl a oči se mu zaleskly. Myslím tím mamku, řekl Sean.

Otec se podíval k autu.

Potřebuje čas. A pomoc. Bude potřebovat tvoji pomoc.

A taky tvoji.

Ano.

Ale ty se tam vrátíš. Abys dál hledal.

Ano.

Pojedu s tebou.

Musíš zpátky do školy, Seane. A ta noha se ti musí zahojit.

Neujeli daleko a v koleni mu začalo intenzivně škubat – rytmické nápory bolesti v místech, kde se pavoučí nohy zakusovaly do masa. Kvazar kostí a nervů pulzující pod zašitou kůží. Díval se na své koleno a vybavil si to místo. Hnědé jehličí, plevel a prach. Jak tam ležel a zíral do korun stromů a uvědomil si, že se pomočil. Teplá moč v rozkroku, noha celá divná, bušící srdce. Pořád viděl obličej toho muže za volantem, žádný výraz překvapení, strachu, prostě nic. Jen žlutá skla brýlí. Zavřel oči, když se k němu ten muž přiblížil – Nesahej na něj, řekla –, zavřel oči, jako kdyby spal. Hodili na něj deku, která smrděla vlnou

a benzínem. Neotevřel oči, když k němu poklekla a naposledy na něj promluvila. Měl je zavřené, stále zavřené a moč mu chladla v rozkroku.

Co noha? zeptal se otec. Jako kdyby ta bolest vzadu na sedadle byla viditelná a svítila na něj ve zpětném zrcátku jako dálková světla.

Dobrý, odpověděl.

6

Angela šla.

Šla, v ústech měla sucho a na opačné straně ulice svítila cedule supermarketu připomínající krvavou skvrnu v šedém dešti, který vítr hnal ze strany. Stromy se navzájem bičovaly. Deštník vzdutý větrem se prudce zvedl a obrátil. Když se rozsvítilo zelené světlo, vykročila na přechod, ale pak se odkudsi vynořil cyklista a ona uskočila. Muž na kole jen zaklel, *do prdele*, prudce zabrzdil, až se mu kolo smýklo téměř doprostřed vozovky. Mokrý a zkřivený obličej pod helmou, kolo se srovnalo a muž se ohlédl. Ne proto, aby se přesvědčil, že je žena v pořádku, ale aby jí dal najevo svou zlost. Pak šlápl do pedálů a rozjel se dál deštěm.

Přešla ulici i parkoviště, skleněné dveře se otevřely a ona vstoupila do zářivého světla supermarketu. Přemýšlela o tom zimním dni, kdy ho viděla poprvé na třírychlostním kole, jako z jiného století. I on sám vypadal ve vojenském tříčtvrťáku a s plátěnou tornou dost neobvykle, jako kurýr z tundry. Kdosi jí řekl, že je to *Grant Courtland*. Další den zastavil vedle ní u přechodu, otočil se na ni a čekal, až se na něj podívá. Čekal. A když konečně vzhlédla, nejdřív spatřila jeho zarudlý obličej, tváře zčervenálé nejen zimou, ale také jakýmsi nepopsatelným elánem a nadšením, a pak ty oči, zvlhlé a modré, a nakonec jeho rty, když se usmál a řekl, *Dneska ti to sluší*. A odjel.

V bytečku nad polskou pekárnou jí často předčítal a zlomky z toho mohla i dnes zarecitovat: *Přede mnou tisíc domů, já přec bez domova, a Promluv poznovu, ó, jasný anděli, a Dám ti příklad zlodějny.* Nemohl uvěřit, že zatímco on na ty řádky po letech už zapomněl, ona si je stále pamatuje.

Ty dny, ty noci. Takový žár uprostřed zimy! Jak by to mohlo kdy skončit?

Slunce je zloděj... Moře je lupič.

Pamatuješ si i to, co ten den řekl táta? zeptala se Faith.

Ano: Bůh nám nenakládá na bedra víc, než dokážeme unést.

Správně.

Zároveň nám ale nedává svolení se zlomit. Tím pádem žádá Svoje děti, aby unesly i to neúnosné.

On ví, že máš sílu, o které nevíš, že ji máš.

„S dovolením.“ Jakási žena se přes ni snažila dosáhnout na lahev s vodou. „Promiňte,“ řekla Angela a uhnula.

Zadívala se na lahve. Takový výběr! Vybrala jednu a zkoumala složení: voda. Malý, asi pětiletý chlapec, se postavil vedle ní. Podívala se dolů a chlapeček zvedl hlavu. Měl veliké modré oči a stopy po slzách na tvářích.

„Kde máš maminku?“

Zavrtěl hlavou.

Angela se rozhlédla kolem.

„Dobře. Ničeho se neboj. Pojď.“ Otočila se, vykročila a chlapec ji následoval. Po chvíli se jí chytil za sukni. Když procházeli kolem ovoce a zeleniny, ozval se umělý hrom a z neviditelných trysek vystříkla jemná mlha a osvěžila jasně rudá rajčata a dokonalé hlavičky salátu. *Hrom tě varuje*, řekl tehdy desetiletý Sean, *abys nezmokla. Fakt?* opáčila Caitlin a s rozpraženými rukama se rozeběhla kupředu.

„Bradley!“ ozvalo se volání. Rozzlobený výkřik přicházel zezadu. „Kam to jdete?“ Měla divoké, nateklé oči a držela zboží, co se vešlo jen do náručí. Popadla chlapce za ruku. „Kam to jdete s mým synem?“

„Nikam,“ řekla Angela. „Šli jsme dopředu, abychom –“

„Prostě jen tak odejdete s cizím dítětem z krámu?“

Angela se na ni podívala. Pak obrátila zrak na chlapce, který měl nyní obličej zabořený do klína té ženy.

„Vypadal jako hodně nešťastný chlapeček,“ řekla Angela.

Žena jen němě šklubla rty. Upustila sáček s kukuřičnými lupínky, nechala ho ležet na zemi, pohládila chlapce po vlasech a odvedla ho pryč.

Angela zaplatila za lahev s vodou a vyšla ven. Stále pršelo, ale vítr se přesunul někam dál. Zdálo se, že malé stromky na parkovišti se již vzpamatovaly a počítají škody. Pod betonovým přístřeškem stály železné stolky a u nich sedělo několik lidí – zaměstnanci supermarketu na cigárpauze a podnikatelky rýpající se v salátech. Byla už polední přestávka? Jeden stařec si něco zapisoval do sešitu. Přišla k němu a zeptala se, zda by si mohla přisednout. Zvedl oči nad plastové obroučky brýlí, jedno oko téměř zavřené a druhé jako zastřený modrý mramor. *Beze všeho*, řekl, a tak se posadila, otevřela lahev s vodou, napila se a pozorovala déšť.

Znovu si starce prohlédla. Seděl ohnutý nad sešitem s něčím, co v jeho oteklých a zkřivených prstech vůbec nevypadalo jako tužka. Měl na sobě těžký hnědý kabát a tvídový klobouk, mnohem tmavší na okrajích od dlouholetého používání. Dřevěná hůl zavěšená na konci stolu byla ve svém oblouku slabší, jako by ji někdo silně zbrousil skelným papírem. Znovu se zaměřila na jeho ruce a spatřila maličkou propisovací tužku.

„Co je to za propisku?“

Pozvedl ji. Připomínala prodloužený černý čípek.
„To je vesmírné pero,“ řekl.
„Vesmírné pero?“
„Je to pero, které se používá tam nahoře.“
A ukázal perem vzhůru.
„Je antigravitační,“ dodal.
„Co to znamená? Nepodléhá gravitaci?“
„Pero ne, inkoust. Můžete psát nahoru. Třeba na Měsíc.“
Ještě jednou ji nechal podívat se na pero a vrátil se ke psaní.
Angela upíjela z lahve. Dešť vytrvale padal na zaparkovaná auta.
Ženy v teniskách přebíhaly v dešti, voda stříkala od kol aut.
„Můžu se zeptat, co s takovým perem píšete?“
Stařec váhal. Nevzhlédl k ní.
„Zapisuji poznámky. Pro vnuka.“
„Kde žije?“
„Nežije. Je mrtvý.“
„Promiňte, to je mi líto...“
„Zahynul při službě téhle zemi.“
„To je mi líto.“
„Ano, je to smutné,“ zamumlal stařec.

Angela se odmlčela. Pak mu znovu vyjádřila soustrast a stařec se podrbal na špičce nosu. Prstem si zajel do bílých chloupků v uchu.
„Musím mu psát jako dřív. Má ženu a malého synka a já cítím, že ještě žiju jen proto, abych mu mohl dát vědět, jak se mají. Vím, že to zní divně.“

Angela zavrtěla hlavou. „Vůbec ne,“ řekla.

Ještě chvíli psal, pak odložil pero a promnul si ruce. Podíval se přes rameno na déšť, jako kdyby ho ten neúnavný přírodní živel celý život pronásledoval. „Moje stará teta mi jednou řekla: ‚Simone,

kdybys věděl, co stáří znamená, vůbec bys do něj nespěchal. Tehdy jsem nevěděl, co si o tom mám myslet.“

Chvíli váhala. „A teď?“

„Co jako?“

„A co teď?“

„Teď?“ Upřeně se na ni zadíval přimhouřeným i zakaleným okem. „Teď se jen divím, proč člověk žije tak dlouho, že už ani nepoznává svět kolem sebe.“

„Dědečku?“

Přistoupila k němu žena, která za sebou vlekla dítě. Stejná žena, stejný chlapeček. Zdálo se, že žena nevěří vlastními očím.

Angela se na starce usmála. „Díky, že jsem si k vám mohla přisednout.“

Muž se prsty dotkl klobouku a pomalu vstal. Chlapec mu podal hůl. „Potěšení bylo na mé straně, mladá paní.“

7

V sobotu dopoledne pomohl Grant staré fence do kabiny vozu a pak jel takřka pět kilometrů podél úpatí kopců do kavárny na kávu, vejce a denverské noviny. Obvykle tam poseděl hodinu nebo dvě a fenka celou tu dobu prospala na sedadle. Dnes byl ale zpět už za třicet minut, takže to bylo pro labradorku nečekané překvapení. Zvedla hlavu a dívala se na něj skelnýma, ospalýma očima, jako by nechápala, proč se vrací tak brzy. Nasedl a nic neříkal. Nepodrbal ji za ušima ani na zpáteční cestu nepustil rádio. Vrhala na něj natolik smutné pohledy, až nakonec promluvil:

„Nebyla tam. No a co?“

Neuběhla ani hodina, než se po dlouhé šterkové cestě vrátil, ale zrovna během té hodiny dorazilo černé auto.

Billy.

Zastavil a díval se na vozidlo stojící za přední pastvinou. Zářivě černé a zaparkované v nedbalém úhlu u strany domu, hned vedle modrého fordu, který patřil starému muži. U plotu poblíž venkovské silnice se pásly dvě kobyly; tak daleko od domu a černého auta, jak jen to bylo možné. Fenka seděla, tiše oddychovala a pozorovala ho.

„Nic s tím nenaděláme,“ řekl konečně a rozjel se k domu. Zaparkoval vedle Chevroletu El Camino, vystoupil z auta, fenka se vykulila za ním a odkulhala za roh domu, kde zmizela.

Zapálil si cigaretu.

Z černé kapoty sálalo teplo. V kabině se válely odpadky: kelímky od kávy, sáčky od burgerů a zmačkané krabičky od marlborek. V nákladním prostoru zůstala jen prázdná pneumatika a klíč na šrouby od kol, odhozené očividně ve vzteku.

Grant obešel dům a vstoupil do uzavřeného dvora se zatravněným ostrůvkem a stříbrným smrkem uprostřed. Když ho míjel, všiml si hliníkového žebříku opřeného o okap starého domku a starce, který klečel nahoře na šikmé plechové střeše a jednou rukou se držel zděného komína.

„Do prdele,“ ulevil si Grant. Zašlápl cigaretu a přešel k žebříku. „Vidím, že jsi na mě nemohl počkat.“

Emmet se posunul, aby se podíval dolů. Skla brýlí se zaleskla. „Co se děje?“

„Říkal jsem, že jsi na mě nemohl počkat...“

Stařec se otočil zpět k práci. „Já čekal. Čekal jsem celý dopoledne, než se tahle střecha zahřála.“

„Už lezu nahoru.“

„Vem si s sebou trochu sádla.“

„Trochu čeho?“

„Sádla. Nemůžeš si přece smažit prdel bez sádla.“

Zamračeně si ho změřil zpod okraje kovbojského klobouku. Když mu někdo řekl vtip, smál se, ale on se při jejich vyprávění zásadně mračil. Pod lacláči měl pouze tílko bez rukávů a nastavoval bílá ramena slunci. Červená větrovka ležela dole na zemi jako padlý pomocník.

Grant vylezl po žebříku a sledoval starce, jak ocelovým kartáčem čistí spodek komína. „Aspoň jsi měl říct svému klukovi, aby ti držel žebřík,“ řekl. Emmet jen kývl hlavou k sousednímu domu a pokračoval v práci.

„Přijel chvíli potom, co jsi odjel, a šel rovnou do svého pokoje. Prošel kolem mě jako duch.“ Týl starce připomínal tmavý semiš, narudlý v záhybech. Pod čelistí, kde mu odstranili část hrdla, se mu táhla dlouhá jizva, která na slunci karmínově zářila. Grant měl chuť říct o starcově synovi ještě něco, ale pak si připomněl toho vlastního. Jednoho rána odešel, bez rozloučení, bez vzkazu. Teď už to bylo půl roku. Možná déle. A jako by to nestačilo, odjel s Grantovým modrým chevroletem. Měl tehdy zavolat policii. Ještě pořád to mohl udělat.

„Myslíš, že už je to dost čistý?“ Emmet se odklonil od komína a Grant se snažil rychle vymyslet, jak by ho mohl zachytit, kdyby náhle zavrával.

„Jo, to bude stačit.“ Na konci žebříku visel dvacetilitrový kbelík, uvnitř štětec, zednická lžíce a dvě tuby asfaltového tmelu. Když Emmet skončil se štětcem, vzal si od Granta pistoli a začal s ní tlačit tmel z tuby do hluboké mezery, kde se oplechování komína odtrhlo od zdiva.

„Má tady nahoře velkou žízeň,“ řekl Emmet.

„Fakt?“

„Jako klíště.“ Vyprázdnil obě tuby, vzal si zednickou lžici a začal tmel uhlazovat jako černou polevu. Za chvíli si předloktím otřel pot z obočí a zeptal se Granta: „Co ty na to, inženýre?“

„Jako bych to dělal sám. Ještě lepší.“

„Sakra že jo. Ty bys odtrhl půlku týchle střechy a znova bys to oplechoval.“

„Prozatím to bude stačit.“

„Víc mě nezajímá. Až tady nebudu, může si to někdo jinej udělat po svém.“

Slezli dolů, Grant uklidil žebřík a oba přešli na verandu, do stínu. Pozorovali oblohu, jako by vyhlíželi bouřku, která by otestovala jejich

práci. Ale obloha byla jasná a starcovy klouby předpovídaly, že dnes ani v nejbližších dnech pršet nebude. Labradorka ležela ve stínu pod verandou a s hlavou na tlapkách naslouchala.

„Pojď dovnitř na oběd,“ řekl Emmet. „Můžeme si nakrátet maso a osmažit trochu slaniny.“

Emmetův dům stál na pěkném místě na slunci. Zvenku vypadal jako velký patrový srub postavený z borovic, které rostly na kopcích a obklopovaly louky a pastviny kolem farmy. Ve skutečnosti ho před deseti lety přivezli v několika kusech a za dva dny poskládali. Stěny uvnitř byly hladké a bílé jako v umělecké galerii. Emmet nechal dům postavit pro Alici, svoji ženu, ale neužila si ho ani celý rok. Přišlo to náhle, v noci – mozková mrtvice. A na co se pak má člověk spolehnout, uchechtl se stařec. Na nic.

Grant namítl, že má ještě zbytek steaku, který by měl dojít. „Rozdělím se s tebou, jestli chceš.“

„Dneska nemám na steak chuť. Nemám chuť ani na to studený maso, ale něco musím sníst, abych si mohl vzít ten zatracenej prášek. Což mi připomíná,“ podíval se na zápěstí a začal si z něj stírat černou skvrnu, „dal jsem si tam několik léků na předpis. Do tvojí skříňky. Za krabici s cereáliemi. Ty prášky moc často neberu, ale jsou zatraceně drahý. Jestli je chceš uklidit někam jinam, můžeš. Jen ti vždycky řeknu, když je budu potřebovat.“

„Dobře.“

Stařec sešel z jednoho schodu, zastavil se a zadíval se stranou. Navyklým pohybem si prohmatával krk a řekl: „Viděls dopoledne v kavárně tu servírku?“

„Jakou servírku?“ zeptal se Grant.

„Prej jakou servírku!“ Sešel dva poslední schody, sehnul se pro červenou větrovku, setřásl z ní prach a oblékl si ji. Vrazil ruku do kapsy

a řekl: „Sakra. Jo, tohle,“ a přešel zpátky ke schodům a natáhl pěst ke Grantovi. „Tyhle bys mohl taky odnýst. Prozatím.“ Grant natáhl ruku a Emmet mu do dlaně vysypal patrony do brokovnice, jako by šlo o bonbony. Zapnul si větrovku až ke krku, klobouk si narazil do čela a nahrbeně vykročil přes mýtinku. Možná se ta bouřka přece jen přizene.

8

Autobus se zasyčením zastavil, dveře se otevřely a Angela nastoupila. Okamžitě ji obklopila oblíbená vůně, kterou neuměla popsat, ale cítila ji ve všech autobusech. Vůně dětství. Školní autobus, jistě, ale nešlo jen o to. Její otec pracoval jako řidič městské linky a vždycky se dotkl kšiltovky, když nastupovaly. *Pěkné odpoledne, dámy*, a ony s vážnou tváří zaplatily jízdenky – *Dobré odpoledne* – a prošly houpající se uličkou v letních šatičkách a slunečních brýlích. Na krku je šimraly šňůrky od bikin. Usadily se na sedačky, odkud ho mohly pozorovat, jak otáčí volantem jako lodní kapitán. Srdce jim bušila, když vybíral zatačky, a obdivovaly, jak se ke každému, kdo mu nastoupil na palubu, chová uctivě – a pak přišla jejich zastávka a on se opět dotkl kšiltovky na pozdrav a tyhle dvě dívky, opálená identická děvčátka, ho políbily na tvář – jedna, druhá – a seskočily ze schůdků do sluneční záře. Autobus se rozjel a ony se za ním už neotočily, ale přesto na sobě cítily pohledy, zejména ty mužské.

Léta tajností, lásky a touhy po čemsi, co bylo zatím mimo jejich dosah, určitě někde za další prudkou zatačkou nebo tou další.

Přímo za řidičem seděla starší žena se síťovanou taškou na klíně. Po chvíli z té tašky vyklouzla malá hlavička s obrovským ušima a kulatým vlhkým očima, rozhlédla se kolem a maličkým jazykem si olízla tlamičku. Úplně na konci autobusu se rozvalovali tři

pubertáci, dva chlapci a dívka, všichni v úzkých černých džínách a plně zaměstnaní mobily.

Angela cestou pozorovala město. Obchodní centrum. Univerzita. Kostel, v němž se vdávala. Fotbalové hřiště, kde dřív bývalo letní kino, když jim bylo šestnáct a randili – pamatuješ si to?

Ta Meyerova dvojčata, se kterými musel každý chodit?

Obě stejně směšné.

Stejně nudné.

Stejně bláznivé.

Panebože!

Autobus zastavil a starší žena s malým psíkem vstala a opatrně sešla ze schůdků. Angela se dívala, jak venku na chodníku otevírá žlutý deštník a dává pozor, aby zůstal suchý hlavně pejsek. Nikdo další nenastoupil. Dveře se znovu zavřely, řidič vyhodil blinkr a Angela najednou vyskočila ze sedadla. „Počkejte! Počkejte, prosím,“ volala na řidiče, „potřebujeme vystoupit.“

Pubertáci, řidič – všichni – sledovali ji, jen ji, jak spěchá uličkou ke dveřím.

Žena se vydala po pěšince vedoucí ke staré části hřbitova. Její deštník stoupal do vzdáleného kopce a poskakoval jako kreslené slunce mezi deštěm zmáčenými stromy a oprýskanými náhrobky. Angela šla po cestě do nové části s menšími stromy a moderními kamennými lavičkami. Nebyla tu už strašně dlouho, ale z jakéhosi důvodu zůstávala klidná; náhrobky, zarostlé hroby a to, co leželo pod nimi, ji už neděsilo. Třeba to bylo deštěm, nedostatkem slunce a zpívajících ptáků. Nebo těmi prášky, co spolkla.

Spočíval tu její otec a čekal na její matku, která zatím stále žila, napůl mimo realitu, v pečovatelském domě. Byla tu i Faith. A vedle

jejího hrobu se nacházel travnatý ostrůvek, neporušený, neoznačený. Tehdy ještě bylo plno prázdných hrobových míst, ale Angela věděla. Věděla. Rodiče si nedokázali představit, že by se jejich dvojčata rozdělila; neuměli si představit dospělou Angelu, natož vdanou a s vlastními dětmi. Člověk nikdy neřeší pohřeb svých dětí – nepočítá s tím, že bude jednou stát nad jejich hrobem, a pak bude muset žít dál a stárnout bez nich –, dokud sám jedno nepohřbí. To jí říkal ten druhý, prozatím prázdný hrob.

Pamatuješ, jak jsi vyšívala? Jako kdybys měla taky odejít.

Tak to nebylo. Myslela jsem, že bych měla odejít. Nebylo fér, abys šla sama.

Fér pro koho?

Setřela vodu z lavičky, jak to jen šlo, posadila se a okamžitě cítila vlhko na sukni a chlad kamene. Vdechla zvlhlý vzduch a vydechla malý obláček páry. Déšť vytrvale bušil do deštníku. Krev jí pomalu protékala žilami, dělila se, hledala si různé trasy.

Lavička byla studená a tvrdá, vzduch chladný a voněl listím, zemí a deštěm. Deštník ji zakrýval jako tmavý baldachýn a ona v tom prostoru nehybně seděla, dokud se v duchu nepřenesla na kamennou lavičku v horách, na níž seděla Caitlin, zatímco si prohlížela náhrobní desky, bledou a chladnou Pannu Marii s chybějícími prsty jako ty Grantovy a u nohou mosaznou destičku, *Jeho ctihodná milost... milosrdně uděluje, ve jménu Páně, čtyřicetidenní odpustky.*

Pomodlila se její dcera u té svatyně? Měla by se Seana zeptat: modlila se Caitlin? A ty?

Co by znamenalo, kdyby se nepomodlili? A co kdyby se pomodlili?

Ozval se jakýsi zvuk, slabé zašustění, a ona u nohou spatřila černého brouka lezoucího přes žluté osikové listy. V čelistech nesl jiného, menšího, lehkého, znehybněného smrti či snad paralyzujícím kousnutím.